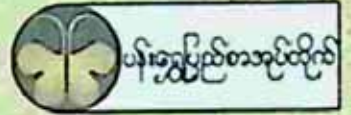

မဂ္ဂ

SAMPLE BOOK

စည်းအပြင်ကလူ ထင်လင်း

*THE
OUTSIDER*
Albert Camus

mgyc.com

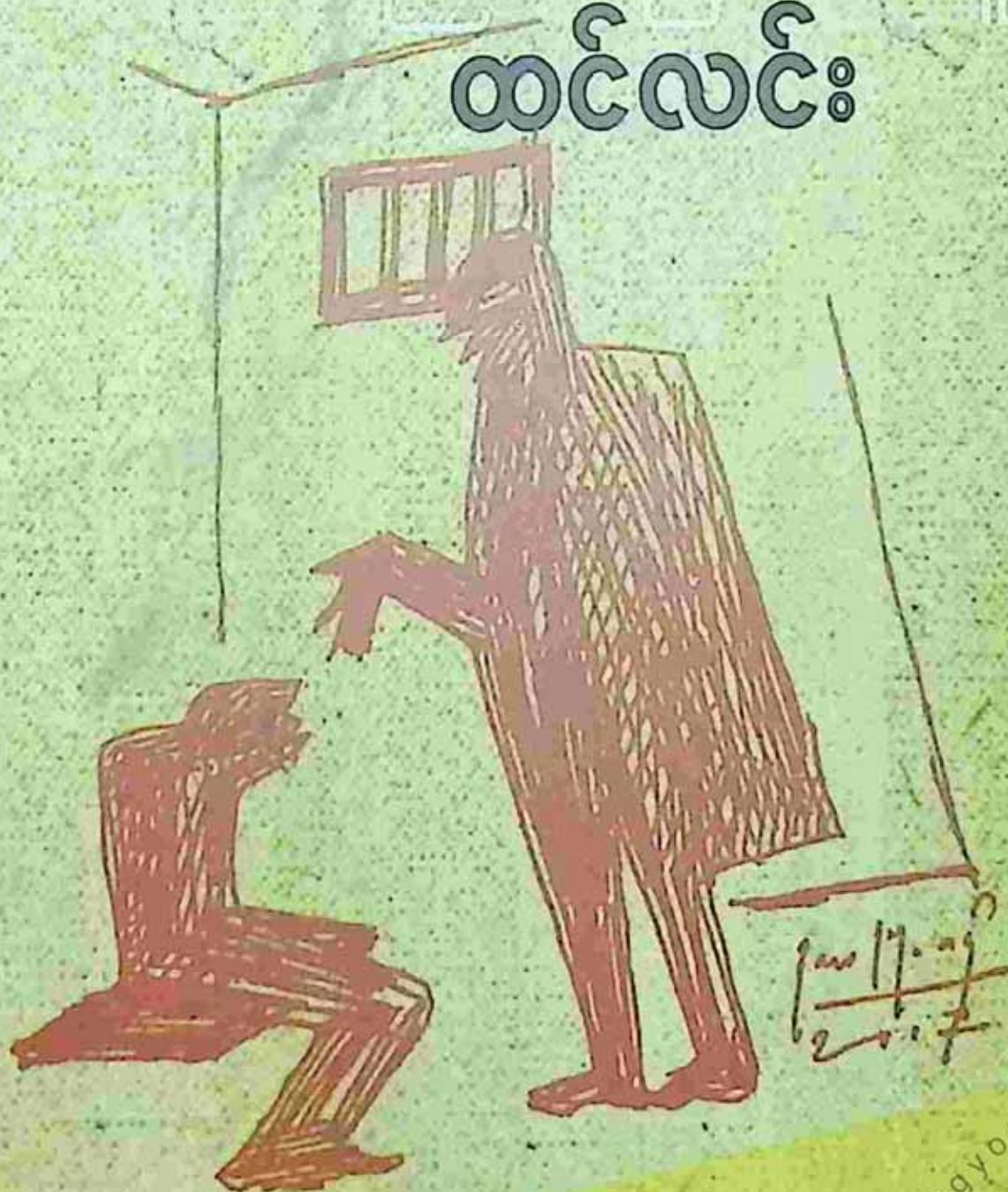
mgv0e.com

THE OUTSIDER

Albert Camus

စည်အပြင်ထူ

ထင်လင်း

mgv0e.com

တန်ဖိုး

၅၅၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀ အုပ်

ပဉ္စမအကြိမ်

၂၀၁၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်၊

အမှတ် ၃၄၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊

တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဇေယျာဦး (၀၁၅၇၉)

Silver Sky Press

အမှတ် ၂၆၊ ၉၇ လမ်း၊ လွတ်လပ်ရေးရပ်ကွက်၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

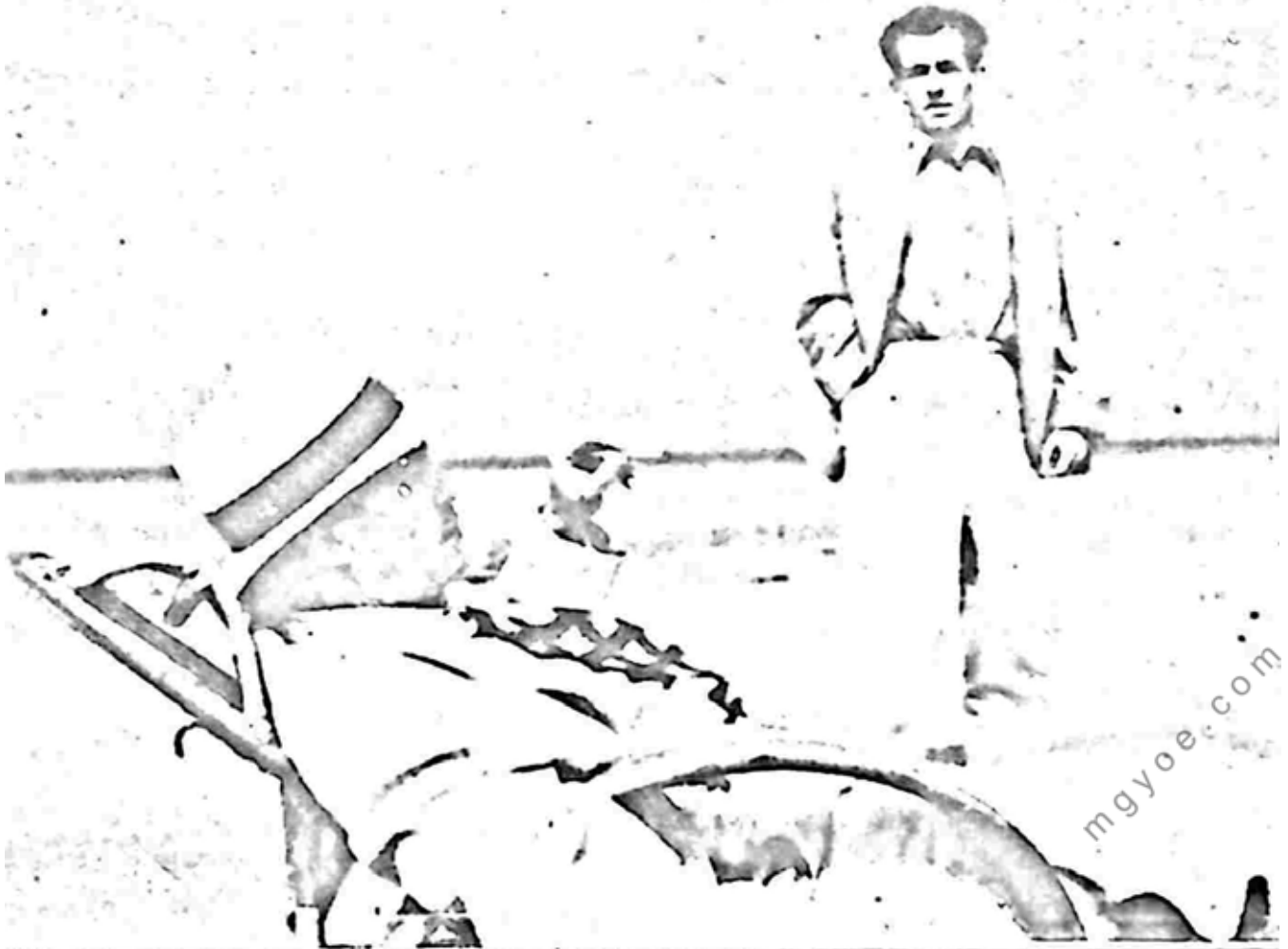
စာအုပ်ချုပ်

မင်းဇော်

ထင်ရှားစွာသိကြား
စည်းအပြင်ကလူ

THE
Outsider

ALBERT CAMUS

ဘာသာပြန်သူရဲစကား

၁

လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်ခန့်က ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကွယ်လွန်၍ သက်ပျောက်ဆွမ်းသွတ်ရန်အတွက် ဆွမ်းခံကြွလာသည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ပင့်သည်။ ဘုန်းကြီး၏ သပိတ်၌ ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းများကို ဆိုင်ကဝယ်၍ ထည့်ပြီး၊ လှူဖွယ် ဝတ္ထုများနှင့်တကွ ကပ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း- ဘုန်းကြီးအား ကန်တော့ ကြပြီး ၅ ပါးသီလ ခံယူကြသည်။ ထို့နောက်- ဘုန်းကြီးက ကွယ်လွန်သူ ၏ အမည်၊ အသက်၊ သေခြင်းအကြောင်း စုံစမ်းပြီး၊ သေခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့်တရားများကို ဟောပါသည်။ အသံခပ်ဝဲဝဲနှင့်၊ ရခိုင် ဘုန်းကြီးဖြစ်ဟန် တူပါသည်။

ဤကဲ့သို့သော လူမှုရေးကိစ္စများတွင် ဘုန်းကြီးများ ဟောလေ့ ရှိသည့်တရားများကို ကျွန်တော် အံ့ရုံစိုက်၍ နားခဲလှပါသည်။ ထုံးစံ ရှိ၍သာ လုပ်ကြရပြီး၊ မည်သူမှ ဟုတ္တိပတ္တိ စိက်ဝင်စားကြသည် မထင်ပါ။ 'မြန်မြန်ပြီးလျှင် ကောင်းသည်' ဟု ထင်ပါသည်။

ရခိုင်ဘုန်းကြီး၏အသံသည် ကြည်လင်ပြတ်သား၍ တည်ငြိမ်လှသည်။ ကျွန်တော်လည်း အာရုံစိုက်မှန်းမသိ စိုက်၍ နာနေလိုက်မိသည်။

“အေး- တို့သူငါမှာတော့ သေတာဟာ အဆန်းပေါ့။ အသက်ရှိစဉ် မသေခင်မှာ လောကီအာရုံကာမဂုဏ်တွေနဲ့ ပျော်ပါးပြီး၊ ‘အနမတဂ္ဂသံသရာက ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် သေဒဏ်စီရင်ခံထားတာ ခံနေရတဲ့လူ’ ဆိုတာကို မေ့လျော့နေကြတယ်။ မွေးလာကတည်းက သေမိန့်က ကျပြီးသား။ မသိလိုက်မသိဘာသာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေလာခဲ့ကြလို့ ‘သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘယ်လိုဟာရယ်’ လို့ မသိကြတော့လည်း ဆန်းနေတာ။ ပူကြဆွေးကြ ငိုကြွေးကြရတာ။ အေး... သတိတရားရှိသူ သူတော်သူမြတ်များမှာတော့ သေခြင်းတရားကို တို့သူငါထက် များများကြီးပိုကြောက်ပြီး များများကြီးဆင်ခြင် များများကြီး သိတော်မူကြပေတယ်။ အေး... လူမှာ အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးကွယ်။ ဒီထက်အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ‘သံသရာ’ ဆိုတဲ့ စက်ယန္တရားကြီးဓားစက်ထဲမှာ တို့လည်ပင်းတွေပြတ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များခဲ့ပြီ။ ဒါကို ‘ဘေးအန္တရာယ်ပါလား’ လို့ မသိကြတော့ အထပ်တလဲလဲ ဒီအထဲမှာပဲ သေကြ၊ ပြန်ဖြစ်ကြ၊ နောက် သေကြနဲ့ပေါ့။ ဘုရား၊ ရဟန္တာများကတော့ ဒီဓားစက်ကြီးရဲ့ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်သွားကြတဲ့ အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်များပေပဲ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ လုပ်တဲ့နည်းကို လေ့လာကြ၊ ကြည့်ရှုကြ၊ မှတ်သားကြ၊ အားထုတ်ကြ။ ‘သံသရာဘေး’ ဆိုတာ ကြောက်လန့်နေရုံနဲ့ မလွတ်နိုင်ဘူး။ လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်း အားထုတ်ကြရမယ်။ ဘုရားရှင်သွန်သင်ခဲ့တဲ့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းနည်းတွေ အရှိသားပဲ။”

‘မဆီမဆိုင်’ဟု ဆိုရမည်လား၊ ‘တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်’ဟု ဆိုရမည်လား။ ရခိုင်ဘုန်းကြီး၏အသံကို အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေရင်း လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်လောက်ဆီက ဖတ်ခဲ့ဖူးသော ကမ္ဘာ၏ ‘စည်းအပြင် ကလူ’ (LETRANGER) ဝတ္ထုကို ပြေး၍ သတိရလိုက်မိပါသည်။ ဆက်စပ်တွေးမိစရာဆိုလျှင် ‘သေဒဏ်၊ ဓားစက်ကြီးနှင့် ယင်းဓားစက် ကြီးက လွတ်မြောက်ရေး’ ဆိုသည့် စကားများပင် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကမ္ဘာ၏ဝတ္ထုကို ဖတ်ခဲ့စဉ်ကတော့ အထူးအထွေ ကြိုက်လှသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ အချို့အခန်းများကိုတော့ အတော်သဘောကျမိသဖြင့် သတိ ရနေပါသည်။ ‘သူ့အား ပြင်သစ်ပြည်ထုံးစံအရ အများသူငါ မြင်နိုင် သည့်နေရာ၌ ခေါင်းဖြတ်၍ စီရင်ခြင်းခံ ရမည့်အကြောင်း’ - လူသတ်မှု ဖြင့် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံထားရသောလူက တွေးတောနေသည့် အခန်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါသည်။

‘... အရင်က ဒီလို ခေါင်းဖြတ်စက်နဲ့ စီရင်တဲ့အကြောင်းကို အာရုံစိုက်ပြီး မလေ့လာမိခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော် အပြစ် တင်နေမိပါတယ်။’ ဟု ထိုသေဒဏ်ကျအကျဉ်းသမားက သူ၏ သေဘေးကို အကြောက်ကြီးကြောက်၍ ‘ဂီလိုကင်း’ ခေါ် ဤဓားစက် ကြီး၏ဘေးက လွတ်မြောက်နိုင်မည့်နည်းလမ်းများ တွေ့လိုတွေ့ငြား ထွက်ပေါက်ကလေးများရှာရင်း တွေးတောသည့်အခန်း ဖြစ်သည်။

‘... ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို သိပ်ပြီး အာရုံစိုက်သင့်တာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်းဖြတ်သတ်တာလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဘာမှမရှိဘူး။ လူတစ်ယောက် တကယ် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာဟာ ဒါပဲရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မသိခဲ့ပါလိမ့်။ ဒီတစ်ခါ

mgycob.com

ထောင်ထဲကများလွတ်ရင် ကျွန်တော် အဲသလိုသေဒဏ်ပေးတာမျိုး ကြုံသမျှ သွားကြည့်မယ်၊ လေ့လာမယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်မိပါတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ... အရင်က ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဓားစက်ကြီး ခိုင်းခနဲ ကျမလာခင် တားတားကလေးမှာ ဖြုန်းဆို ကိုယ်ပျောက်ပြီးဖြစ်ဖြစ် လွတ်မြောက်သွားတာမျိုး ရှိခဲ့ဖူးသလားဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်နေပါတယ်။ ဒီဟာမျိုးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေလည်း ရှိမှာပါပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒါမျိုးတွေကို ဖတ်မိလောက်အောင် စိတ်မဝင်စားခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပါပဲ။ အဲဒီစာအုပ်တွေထဲမှာတော့ လွတ်မြောက်သွားဖူးတဲ့အကြောင်းတွေ မုချ တွေ့ရမှာပါ။ အဲဒီ လူသတ်တဲ့စက်ယန္တရားကြီး တစ်ချက်လောက် ရပ်သွားတဲ့အကြောင်း အဲဒီစာအုပ်တွေထဲမှာတော့ တွေ့ရမှာပါပဲ။ ပြုပြင် ပြောင်းလဲလို့ မရနိုင်တဲ့ ဒီ 'ဖြစ်ပျက်အစဉ်မှာ' ကံကောင်းထောက်မလို့ပဲ ဆိုဆို၊ ကြုံကြိုက်လို့ပဲဆိုဆို အဲသလို တစ်ချက်လေးလောက်ပဲ ဖြစ်ဦး တော့ တစ်ချက်လောက်ကြုံလိုက်ရရင် ကျွန်တော် သေပျော်ပြီပေါ့။'

J

၂၀ရာစုခေတ်သို့အဝင်၊ အထူးသဖြင့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးတွင် လူတို့၌ အသိတစ်မျိုး ဝင်လာသည်။ ထိုအသိကား အခြား မဟုတ်။ 'သေခြင်းတရား' နှင့်ပတ်သက်သည့် အသိ။ 'သေခြင်း တရားသည် မလွဲမရှောင်သာကိစ္စ ဖြစ်သည်'ကို ရှေးကထက် ပိုမို သိမြင်လာကြသည်။ ဤသို့ ပိုမိုသိမြင်လာကြသည်နှင့်အမျှ လူ့ဘဝ၏ မတည်မြဲသော အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော သဘောကိုလည်း ပိုမိုသိမြင်လာ ကြသည်။

ဤတွင် ရှေးအထက်ကျော်ကာရီက အမှတ်မဲ့ လက်ခံကျင့်သုံး လာခဲ့ကြသည့် အယူအဆအတွေးအခေါ်များ အတိမ်အနက်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်မှုများ ပိုမိုများပြားလာခဲ့သည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အယူဝါဒများ၊ လူမှုရေးဆိုင်ရာ ဓလေ့ထုံးစံများကို အားနည်းပျော့ညံ့ရာ နေရာတို့က အစပြု၍ ထိုးဖောက်တော်လှန်ကာ အသိသစ်၊ အမြင်သစ်၊ အဓိပ္ပာယ်သစ်များကို ရှာဖွေလာခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ အသိသစ်၊ အမြင်သစ် ရှာဖွေကြရာတွင် ဒဿနိက တွေးခေါ်ရှင်တို့သည် လောက၏ 'ဖြစ်တည်မှု' နှင့် 'ဖြစ်တည်မှု၏ အဓိပ္ပာယ်' ကို တွေးတောကြံဆကြသည်။ လူနှင့် အခြားသော သက်ရှိ သက်မဲ့အရာတို့၏ ဖြစ်တည်မှုနှင့် ဖြစ်တည်မှုအဓိပ္ပာယ်ချင်း မတူကြ။ လူမှတစ်ပါးသောအရာတို့မှာ 'ဖြစ်တည်မှု၏အဓိပ္ပာယ်' က ပဓာနဖြစ်၍၊ ယင်းကိုအမှီပြုပြီးမှ 'ဖြစ်တည်မှု' ရှိလာရသည်။ လူမှာကား ထိုသို့ မဟုတ်။ 'ဖြစ်တည်မှု' က ပဓာန၊ ဖြစ်တည်မှုကို အမှီပြုပြီးမှသာ 'ဖြစ်တည်မှု၏အဓိပ္ပာယ်' ရှိလာရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤအခြေခံ အားဖြင့် ဘဝပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းကို 'အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ' (Existentialism) ဟု ခေါ်တွင်သည်။ ဤဝါဒ တွင် အခြေခံချင်း တူကြသော်လည်း အယူအဆတွင်ကား ဒဿနိက တွေးခေါ်ရှင်တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူကြသဖြင့် အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာပြန်သည်။

ပြင်သစ်ဒဿနိကတွေးခေါ်ရှင် 'ဂျက်မာရီတီ' က 'ခရစ်ယာန် အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ' (Christian Existentialism) ဟုတွင်သည့် အတွေးအခေါ်တစ်ရပ်ကို တည်ထောင်သည်။ 'လူတို့သည် ဆွဲခြင်းတရား

ကို အောက်မေ့နေရသည်နှင့်အမျှ၊ ဒုက္ခဝေဒနာများကို ခံစားရလျက်ရှိကြရာတွင် မည်မျှပင် ပြင်းထန်နာကျင်နေသော်လည်း ဘုရားသခင်၌ ယုံကြည်စွဲမြဲမှုက ဝေဒနာထက်လွန်ကဲလျှင် ထိုဝေဒနာကို သည်းခံနိုင်သည်။’-ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ဒိန်းမတ်ပြည်သား ဒဿနိကတွေးခေါ်ရှင် ‘ဆိုရန်းကီယာ့ခဂျေ’ က ‘လူသည် မိမိ၏ကိုယ်တွင်း၌သာ သစ္စာတရားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သည်။ ဘာသာတရားရှိသူတို့တွင် ဤတစ်သက်တာ ဘဝဖြစ်တည်မှုနှင့် ထာဝရသစ္စာတို့၏အကြားတွင် ဒုက္ခများနေကြရသည်။’-ဟု ဆိုသည်။ သူက ‘ဤ ဘဝအတွက်သာ ဘဝပြဿနာအဖြေရှာရမည်’ ဟု ဆိုသည်။ သူ၏ဝါဒတွင် ‘ဘုရားသခင်’ ဆိုသည်ကို လက်ခံထားသေးသဖြင့် သူ့ဝါဒကိုလည်း ‘ခရစ်ယာန်အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ’-ဟုပင် သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ကီယာ့ခဂျေသည် စာပေနယ်တွင်လည်း ထင်ရှားသည်။

ဂျာမန်ဒဿနိကတွေးခေါ်ရှင် ‘မာတင်ဟိုက်ဒဂျါ’ ကမူ ကီယာ့ခဂျေ ဆိုသည့်အပိုင်းကို လက်မခံ။ ‘လူသည် တိုတောင်းလှသော သူ၏တစ်သက်တာ ဖြစ်တည်မှုကာလအတွင်း သူ၏ပြဿနာများကို သူ့ဘာသာသူ သဘာဝယုတ္တိကိုဆင်ခြင်၍ ဖြေရှင်းကာ သူ့ဘဝဖြစ်တည်မှု၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် သူ၏ကံကြမ္မာကို သူ့ဘာသာသူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုံးဖြတ်၍ ဖန်တီးရမည်။’-ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သူ၏ဝါဒကို ‘ဘုရားမရှိ အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ’ (Atheistic Existentialism) ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဂျာမန် ဒဿနိကတွေးခေါ်ရှင် ‘ကားလ်ယတ်စပါး’ ကလည်း

ဘာသာရေးသည် လည်းကောင်း၊ လူမှုရေးထုံးစံ ဓလေ့အယူအဆများ သည် လည်းကောင်း ဘဝဖြစ်တည်မှု၏ ပြဿနာများ အဖြေရှာရာတွင် အခြေခံ၍ စဉ်းစားလောက်အောင် မထိရောက် ဟု ဆိုသည်။ လောက ၏ တကယ့်ဖြစ်ပျက်မှုများနှင့် လူ၏တုံ့ပြန်မှုကို လေ့လာလျှင် မေတ္တာ တရားသည်သာ ဘဝ၏အမြင့်မားဆုံး ဖော်ထုတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ဟိုက်ဒဂျီ၏ သာဝကထား ၂၀ ရာစုခေတ် ဒဿနိက လောကနှင့် စာပေလောကတွင် အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ Existentialism ဟူ၍ ထူးခြားထင်ရှားလာသည့် အတွေးအခေါ်တစ်ရပ်ကို ဦးဆောင်တည်ထောင်သူ 'ယန်းပေါလ်ဆတ်' Jean Paul Sartre ဖြစ်သည်။ သူသည် ဟိုက်ဒဂျီ၏ 'ဘုရားမရှိ အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ' ဖြစ်၍ ထိုဝါဒအကြောင်းကို ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် 'အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ' Existentialism အမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သူက 'လူသည် သူ့ဘဝဖြစ်တည်မှု ပြဿနာများ၊ ဝေဒနာများကို သုံးသပ်ရာတွင် ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် မိမိဘာသာမိမိ ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်ရမည်။ မိမိ၏ကံကြမ္မာ၊ မိမိ၏အနာဂတ်ကို မိမိဘာသာ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိရမည်။' -ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ဆတ်၏စာအုပ် ထွက်လာသောအခါမှ အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ (Existentialism) ဆိုသည်ကို လူသိများလာခဲ့သော်လည်း၊ အပေါ်ယံအားဖြင့် 'ဘုရားမရှိဝါဒ၊ ဘာသာမရှိဝါဒ၊ ပုံသေလူကျင့်ဝတ် မရှိဝါဒ' စသည်ဖြင့် ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးဖြင့် မြင်လာခဲ့ကြဟန်တူပါသည်။

သို့မဟုတ်၊ မူလက အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ (Existentialism)

mgyc.com

ရေစီးကြောင်းတွင် မပါဝင်ခဲ့သော အလားတူ အတွေးအခေါ်အယူအဆ များစွာတို့ကိုပါ (Existentialism) တံဆိပ် ကပ်လာဟန်တူပါသည်။ ဘုရားမရှိ၊ ဘာသာတရားမရှိ ပကတိအရိုင်းဘဝ (Paganism) နှင့် တရားသိပြီးမှ မနှစ်သက်၍ 'ဘုရားမရှိ' ဟု စွန့်ပယ်သော ဘုရားမရှိ ဝါဒ (Atheism) တို့သည် များစွာ ကွာခြားပါလိမ့်မည်။ အရိုင်းဘဝကို သဘောကျ၍ ယခုလက်ရှိဘဝဖြင့် ထင်ဟပ်ယူသည့်အတွေးအခေါ် ကို (Neo Paganism) ဘုရားနှင့် ဘာသာအယူဝါဒကိုပယ်၍ မိမိဘာသာ ဘဝဖြစ်တည်မှု၏အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြဿနာအဖြေများ ရှာသည့် အတွေးအခေါ်ကို (Atheistic Existentialism) ဤသို့ မှတ်သားမိပါသည်။

ဤကမ္ဘာမြေအပြင်ဝယ် ဘယ်နေရာ ဘယ်လူမျိုးသည် ဘယ်မျှယဉ်ကျေးသည်ကို ဘယ်သူမှ အတိအကျ မသတ်မှတ်နိုင်။ ရှေးကမူ ဘုရားမရှိ၊ ဘာသာတရားမရှိသည့် တောထဲတောင်ထဲက လူများကို အရိုင်းအစိုင်း (Pagan) ဟု သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ သော်လည်း၊ နောင်သောအခါတွင် ဘာသာတရားနှင့် ဘုရားရှိလျက်က ရိုင်းစိုင်းနေကြသေးသည့် အပြုအမူများကို တွေ့မြင်လာကြသောကြောင့် တောကြီးထဲတွင် မျက်စိလည်လာခဲ့ကြသူများပမာ လမ်းမှန်ကို ရှာကြ သည်။ ဤသို့ရှာဖွေရာတွင် 'သူတို့ ဘယ်နေရာကစပြီး မှားလာခဲ့ကြ သည်' ကို ပြန်ကြည့်ရန် နောက်ကြောင်းပြန်သူများရှိသလို သူတို့ ရောက်ရာနေရာက အမြင့်ဆုံးသစ်ပင်တစ်ပင်၏ထိပ်သို့ တက်ကာ တောင်၊ မြောက် ၄ ပါး ကြည့်ရှုကြသူများလည်း ရှိသည်။

၃

၂၀ ရာစုခေတ် စာပေအမြင်နှင့် အယူအဆတို့သည် အနည်းအများ ဆိုသလိုပင် အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ (Existentialism) ဝင်လာသည် ဟုဆိုလျှင် သိပ်မှားလိမ့်မည် မထင်။ ရှေးအစဉ်အဆက်က မျက်စိမှိတ်ပြီး လက်ခံလာခဲ့ကြသည့် အယူအဆများ၊ ယုံကြည်မှုများသည် လူတို့တွင်ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရာ၌ မပြည့်စုံမလုံလောက်တော့သည့်အဖြစ်ကို သိမြင်လာကြပြီ။ ထိုမပြည့်စုံသည့် အယူအဆများကိုစွန့်ကာ လမ်းသစ်ရှာလာကြသူများသည် မူရင်း 'မူ' ကိုတော့ နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ဟန် တူပါသည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တော်လှန်သူများက ဘုရားသခင်ကိုစွန့်ပယ်ပြီး၊ ထိုမျှလောက်အထိ မပြင်းထန်သူများကမူ ဘာသာရေးဆိုင်ရာဘုန်းကြီးများနှင့် ယင်းတို့၏ လုပ်ရပ်များကို ပြက်ရယ်ပြု၍ လည်းကောင်း၊ ညံ့ကွက်များကို ပေါ်လွင်စေ၍လည်းကောင်း ပြောဆိုရေးသားလာခဲ့ကြသည်။ လူတို့၏ ခေတ်ဟောင်း၊ စနစ်ဟောင်း၊ အယူဟောင်းများကို တော်လှန်စွန့်ပစ်လိုသည့် လက္ခဏာများကို နေရာတကာတွင် တွေ့မြင်လာကြသော်လည်း ဤသို့ တော်လှန်စွန့်ပစ်သူတိုင်းသည် 'အတ္တဘဝမှန်ဝါဒီ' (Existentialist) များ မဟုတ်ကြပေ။

အတ္တဘဝမှန်ဝါဒီလှုပ်ရှားမှုကို ဦးဆောင်တည်ထောင်သူ ပြင်သစ်ဒဿနိကတွေးခေါ်ရှင် စာရေးဆရာကြီး 'ယန်းပေါဆက်' အား 'ကမူးသည် အတ္တဘဝမှန်ဝါဒီ ဖြစ်ပါသလား။' ဟု မေးမြန်းကြရာတွင် ဆတ်က "ကမူးဟာ ကိယာ့ခဂေါတို့၊ ဟိုက်ဒဂူတို့၊ ယတ်စပါးတို့ရဲ့ အယူအဆအရိပ်အငွေ့ မကင်းပေမယ့် သူ့ကို 'အတ္တဘဝမှန်ဝါဒီ'

mgysa.com

Existentialist လို့ခေါ်ရင် အင်မတန်မှားလိမ့်မယ်။ သူ တကယ် ဆရာတင်ထားတာက ၁၇ ရာစုခေတ်က ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ တွေးခေါ်ရှင်ကြီးများသာ ဖြစ်တယ်။” ဟု ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ “ကမူး တွင် အတ္တဘဝမှန်ဝါဒီတို့၏ အမြင်ရှိသော်လည်း အခြေခံတွင်ကား သူတို့၏ အတ္တဘဝမှန်ဝါဒီများနှင့် မတူ ဟု ဆိုလိုဟန်ရှိပါသည်။

‘အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ’ လှုပ်ရှားမှုတွင် အခြေခံတူ၍ အယူအဆ ကွဲလွဲမှုများ၊ အယူအဆတူ၍ အခြေခံကွဲလွဲမှုများ ရှိသလိုပင်၊ ကျွန်တော် အစတွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ရခိုင်ဘုန်းကြီးဟောသည့် (ဗုဒ္ဓဝါဒ) သေခြင်း တရားကိုသုံးသပ်ပုံနှင့် ကမူး၏ ‘စည်းအပြင်ကလူ’ (L'Etranger) သေခြင်းတရားကိုသုံးသပ်ပုံတို့သည် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် တူသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း၊ သေခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သည့် ဖြစ်တည်မှု (ဘဝ)ကို သုံးသပ်ပုံချင်းကျတော့ တူချင်မှတူမည်။ မည်သို့မျှ အဆက်အစပ်ရှိပုံမရသော အယူဝါဒ ၂ မျိုးက တစ်စိတ် တစ်ဒေသ တူညီနေသည့် အတွေးအခေါ်တို့ကို ထင်ဟပ်၍တင်ပြရာ တွင် ကျဉ်းမြောင်းသည့် လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး နှင့် ဒေသန္တရဓလေ့တို့ကို ဖယ်၍ သဘာဝယုတ္တိရှိသည်ကိုသာ ရှာ၍ကြည့်စေရန် အကြံပြုလို၍တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ပါး၊ ဒဿနိကတွေးခေါ်ရှင်တို့သည် သဘောတရားအတွေးအခေါ်တစ်ခုခုကို တိုက်ရိုက်တင်ပြလိုက်လျှင် ထင်လွယ်မြင်လွယ်မည်မဟုတ်ပါက သင်္ကေတတစ်ခုကို သာဓကဆောင်ကာ အများမြင်သာအောင် ပြကြမိ ဖြစ်သဖြင့် ဝတ္ထုသာဓကတို့ကို သုံးကြရမည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုဝတ္ထုသာဓက များက သင်္ကေတလက္ခဏာများကို စာဖတ်သူတို့က မိမိတို့၏

ဉာဏ်မီသလို အဓိပ္ပာယ်ပြန်ကာ အနှစ်သာရကို ရှာနိုင်ကြသည်ဟု ပြဆိုလို၍လည်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

၄

ကမူးသည် ၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် အယ်လ်ဂျီးယား၌ မွေးဖွားသည့် ပြင်သစ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ အယ်လ်ဂျီးယားသားပြင်သစ်နှင့် ပြင်သစ်သား ပြင်သစ်တို့သည် ပြင်သစ်ချင်းတူသော်လည်း နောက်ခံသမိုင်းချင်း၊ ဘဝခံယူချက်ချင်း မတူကြ ဟု ဆိုပါသည်။ အယ်လ်ဂျီးယားကား အာဖရိကတိုက်မြောက်ဘက်ကမ်းခြေ မြေထဲပင်လယ်ဒေသ ဖြစ်သည်။ အယ်လ်ဂျီးယား၏တောင်ဘက် မိုင်အနည်းငယ်တွင် မြေရေတစ်ကြော တည်းဆက်လျက် မြောက်ပိုင်းအာဖရိကတိုင်းရင်းသား (အာရပ်) တို့၏ နေရာ ရှိသည်။

ကမူး၏ 'စည်းအပြင်ကလူ' (L' Etranger) သည် အယ်လ်ဂျီးယား ရေမြေ၊ အယ်လ်ဂျီးယားယဉ်ကျေးမှု အယူအဆ ဓလေ့ထုံးစံများ၏ နောက်ခံကားတွင် ရေးထားသည့်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ 'အယ်လ်ဂျီးယားသည် လူကြီးတို့၏နေရာ မဟုတ်၊ လူငယ်တို့၏နေရာ ဖြစ်သည်။' ဟု အဆိုရှိသည်။ ထိုဒေသက လူငယ်လူရွယ်တို့သည် သာယာသောလောကကို တပ်မက်မြတ်နိုးကြသည်။ ပျော်မည်ပါးမည် ကစားမည်၊ ပင်လယ်ကွေ့ထဲတွင် ရေကူးမည်၊ ဖိုမဆက်ဆံရေး ပြေလည်မှုကို ရှေးရှုမည်၊ ငရဲဆိုတာ တကယ်မရှိ၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ယခုဘဝထဲမှာပဲ ရှိနိုင်မည်၊ ယခုဘဝကသေလွန်သော် နောက်တစ်ဘဝ ရှိသည်-မရှိသည်ကို အလေးအနက်ထား၍ မစဉ်းစား။ အကယ်၍

‘ရှိသည်’ဆိုလျှင်လည်း ‘ကမ္ဘာမြေပေါ်က ယခုဘဝမျိုးကို ပြန်ပြီး သတိရနိုင်သည့်ဘဝမျိုးကိုသာ ရောက်လိုသည်။’ ဟု အာရုံပြုတတ်ကြသည်။ ဘာသာရေးရှိသော်လည်း သူတို့အဖို့ သာမန်လူဝတ္တရားများ အပြင် ‘အပိုတာဝန်’တစ်ခု ဖြစ်နေဟန်တူပေသည်။ ဤဝတ္ထုထဲက မားဆိုး၏အမေသည် ‘ဘာသာရေးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသူ။ အသက်ကြီးရင့်ပြီး လူအိုရုံတွင် သေခါနီးမှ ‘ခရစ်ယာန်ထုံးစံအရ သဂြိုဟ်ပါ။’ ဟု မှာခဲ့သူဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူလည်း အယ်လ်ဂျီးယားသူပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် လူမှုရေးဆိုင်ရာကျင့်ဝတ်သိက္ခာ သတ်မှတ်ချက်များ မရှိ မဟုတ်၊ ‘ရှိသည်’ဆိုရာတွင်လည်း ရှိကာမတ္တ မဟုတ်။ ‘စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်လူ’၊ ‘စည်းအပြင်ကလူ’ ဟူသောသတ်မှတ်ချက်များ ရှိသည်သာ။ သူတို့၏ နေပုံထိုင်ပုံ အတွေးအခေါ်အယူအဆများကို ကြည့်၍ ယင်းတို့သည် ‘အတ္တဘဝမှန်ဝါဒလက္ခဏာများ’ ဟု ထင်စရာဖြစ်သော်လည်း၊ စင်စစ်ဒေသတစ်ခုရှိ သာမန်လူတို့၏ ပင်ကို သဘာဝ အယူအဆများသာဖြစ်၍၊ ‘အတ္တဘဝမှန်ဝါဒ’ ကား ဒဿနတစ်ရပ်အဖြစ် ထိုထက်ပိုကျယ်ဝန်းသည် ထင်ပါသည်။

ကမူသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကားမှောက်ပြီး သေဆုံးသွားသည်။ သူ၏ တို့တောင်းလှသော ဘဝသက်တမ်းအတွင်း အယ်လ်ဂျီးယားတွင် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ အယ်လ်ဂျီးယားဘောလုံးအသင်းတွင် ဂိုးသမားအဖြစ် ပါဝင်ကစားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြင်သစ်ပြည်မတွင် သတင်းစာဆရာ လုပ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း အယ်လ်ဂျီးယားကို ဂျာမန်တို့လက်က လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တက်ကြွစွာ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ‘တိုက်ခိုက်ရေး’ အမည်ရှိ မြေအောက်

သတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ဝတ္ထု ၄-၅ ပုဒ်နှင့် ဆောင်းပါးများ၊ မှတ်စုမှတ်တမ်းများ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သူ၏စာများအနက် အထင်ရှားဆုံးမှာ (ယခု ကျွန်တော်ဘာသာပြန်လိုက်သည်) ‘စည်းအပြင်ကလူ’ (L' Etranger) ဖြစ်၍၊ သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် စာပေဆိုင်ရာ ‘နိဘယ်ဆု’ကို ရရှိသည်။ ယခုခေတ် ပြင်သစ်ဝတ္ထုများတွင် အရေးအပါဆုံးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ ခေတ်ပြိုင်စာပေလောကတွင် ဩဇာတိက္ကမကြီးမားခဲ့သည်။

၅

ဤဝတ္ထုတွင် အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်သူ ‘မားဆိုး’သည် သာမန်လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ‘သာမန်’ဆိုရာ၌ ‘အစစအရာရာ သာမန်အနေအထိုင်၊ သာမန်အတွေးအခေါ်ရှိသည့် လူထဲက လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။’ -ဟု ဆိုလိုသည်။ သူ့ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ ငြိုငြင်စရာ၊ ငြူစရာဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ ရှိလည်း ငြိုငြင်တတ်၊ ငြူတတ်သူ မဟုတ်။ သူ့ဘဝ သူ ပျော်သည်။ ဝမ်းရေးအတွက် နေ့စဉ် အလုပ်လုပ်ရခြင်း၊ အလုပ်ပြီးလျှင် အိမ်ပြန်၊ လမ်းလျှောက်ထွက်၊ မိန်းကလေးများကိုကြည့်ပြီး သဘောကျ၊ သူ့အခန်းကနေ၍ လမ်းထဲတွင် သွားလာနေသူများကို တမေ့တမောထိုင်ကြည့်၊ သူ့အခန်းတွင် ချက်စားချင်သည့်အခါ စား၍ မချက်ချင်သည့်အခါ ဆိုင်သွားစားလိုက်၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရက်အားများတွင် ပင်လယ်ကွေ့ထဲသွား ရေကူး စသည်တို့ဖြင့် သူ့ဘဝ သူ ကျေနပ်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင်

ဘာမျှ ရေးကြီးခွင်ကျယ်တွေးတောစရာလည်းမရှိ။ ပြောချင်နေတာလည်း မရှိ။ ပကတိအေးချမ်းသည်။ သို့ရာတွင်-လူအများ၏အမြင်တွင် သူသည် လူအများမြင်သလို မြင်တတ်ဟန်မတူသော ‘စည်းအပြင်က လူ’ ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

သူနှင့် တစ်တိုက်တည်းတွင် ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်နှင့် အတူ နေကာ အခါခပ်သိမ်း ခွေးနှင့် ရန်ဖြစ်နေတတ်ပြီး၊ ခွေးပျောက်သွားတော့ ငိုသည့် ‘ဆလာမာနို’ လိုလူကို သူများအမြင်ကတ်သလို သူ မကတ် တတ်။

‘ပြည့်တန်ဆာခေါင်း လုပ်စားသည်’ ဟု လူအများ ကဲ့ရဲ့ခံရသူ ‘ရေမွန်’ လိုလူကိုလည်း သူ မကဲ့ရဲ့တတ်။ ရေမွန်က ‘သူနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်ပါသည်။’ ဆိုတော့ သူ အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့သည်။

ချစ်ရေးခင်ရေးတွင် သူသည် ချစ်ရေးခင်ရေးမှတစ်ပါး ဘာကိုမှ အရေးမထားတတ်။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုပင် သူက အလေး အနက်မထား။ သူ့ချစ်သူက လက်ထပ်ချင်သည်ဆိုလျှင် ယခုပင် ထ၍ လက်ထပ်လိုက်မည်။ သို့သော်-သူ့သဘောအရဆိုလျှင်တော့ ‘မလိုဘူး’ ဟု ထင်သည်။

ရေမွန်နှင့် ပင်လယ်ကွေ့ထဲသို့ ရေကူးလိုက်သွားရင်း သူနှင့် ဘာရန်ငြိုးမရှိသည့် ရေမွန်၏ရန်သူအာရပ်တစ်ယောက်အား သူက သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်မိသည်။ ထိုသို့ သတ်မိခြင်းမှာ ရန်ဖြစ်သည့် ကိစ္စထက် နေပူရှိန်ပြင်းလွန်းသဖြင့် ဦးနှောက်ဖောက်ပြန်သည့်သဘော ကြောင့် ဖြစ်ဖို့များသည်။

သူ့အား တရားရုံးသို့တင်ကာ လူသတ်မှုဖြင့် စွဲဆိုပြီး ကြားနာ

စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ သူသည် လူထဲကလူနှင့် တဖြည်းဖြည်း ကွာခြား၍ လာခဲ့ပြီး၊ 'စည်းအပြင်ကလူ' အဖြစ် ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ သူသည် ဘုရားသခင်၌ မယုံကြည်၊ ရှိသည်ဟု လည်း အသိအမှတ် မပြု၊ သူ့အသက်ကို လွတ်အောင် ရုန်းထွက်ရုံမျှ ပင် လိမ်မပြောနိုင်။ သူ့အယူအဆနှင့် သူ့ယုံကြည်ချက်များကို ပြောပြ တော့ သူ့ဘက်က လိုက်ရမည့်ရှေ့နေပင်လျှင် အံ့အားသင့်သည်။ သူကလည်း ခေါင်းမာသည်။ စွဲချက်မတင်မီ စစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်သည့် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက သူ့အား 'သတိသံဝေဂ ရပါစေတော့' ဟု အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျော်လည်း မရ။ သူ၏မျက်နှာနားတွင် လက်ဝါးကပ် တိုင်ကို လှုပ်ယမ်းပြတော့လည်း သူ့မှာ ဘာမှမဖြစ်။ 'ဘယ်လောက် ဆိုးတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ်' တို့သခင် ဝေဒနာခံစားရပုံကို မြင်ရင် ငိုတာပဲ။ မင်းလိုလူတော့ ငါမတွေ့ဖူးသေးဘူး။' ဟု တရားသူကြီးက ပြောတော့ မားဆိုးက 'သူတို့က ရာဇဝတ်ကောင်တွေကိုးခင်ဗျ' ဟု ပြန်ပြောချင်မိသည် ဆိုသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရာဇဝတ်ကောင်အဖြစ် ရုံးတော်ရှေ့သို့ ရောက်နေရသည်ကို မေ့နေဟန်တူ၏။ သူ့မှာ လူတစ်ယောက်အား သတ်ခဲ့သည်ကို မငြင်းဆိုသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ 'ရာဇဝတ်ကောင်' ဟု ထင်၍မရဟု ဆိုသည်။

တရားရုံးတော်တွင် သူ၏အမှုကို စတင်၍ စစ်ဆေးသောအခါ အစိုးရရှေ့နေကြီးက သူ့အား 'အမေရင်းကို လူအိုရုံပို့ထားပြီး မေ့မေ့ လျော့လျော့နေပုံ။ သေတော့လည်း ဝမ်းနည်းသည့်လက္ခဏာ တစ်စုံ တစ်ရာ မပြု၊ မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျခဲ့ပုံ။ အမေ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီကိုမှ မသိပုံ။ အမေ့အသုဘ မြေချပြီးတော့လည်း

ချက်ချင်းပြန်ပြေးကာ နောက်တစ်နေ့မှာပင် ရည်းစားနှင့် ပင်လယ်ကွေ့ထဲ သွားရေချိုးပုံ။ ရယ်ရွယ်ဖွယ်ရုပ်ရှင်ကား သွားကြည့်ပုံ။ နောက်ရည်းစားကို သူကအခန်းခေါ်ပြီး အိပ်ပုံ။ မကောင်းသော အသက်မွေးမှုဖြင့်နေသူ ဒုစရိုက်သမားများနှင့်ပေါင်းကာ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့်ပင် လူသတ်မှုအထိ ကျူးလွန်ခဲ့ပုံ တို့ကို အသေးစိတ်ပုံကြီးချဲ့၍ ပြသွားသည်။ ဤတွင်မှ သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည်မှာ လူသတ်မှုသတ်သတ်မဟုတ်ဘဲ 'လူမဆန်သည့် ပြစ်မှု' ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

လူသတ်မှုသက်သက်ဆိုလျှင် လွတ်အောင်ထုချေဖို့ ခက်ခဲစရာမရှိ။ နေပူရှိန်ကြောင့် ဦးနှောက်ဖောက်ပြန်သည့်သဘောကို ထိုဒေသရှိ လူတိုင်း နားလည်နိုင်လောက်သည်။ သို့ရာတွင်-အစိုးရဘက် 'ဆွဲချ' က အပြောကောင်း အဟောကောင်း ဖြစ်သည့်အပေါ်တွင် သူက လူများစုဘက်ကဖြစ်၍ အင်နှင့်အားနှင့် ဖိနိုင်သည်။ သတ်သူနှင့် သေသူတို့ အကြားတွင် ရန်ငြိုး မရှိခြင်း၊ သေသူက ဓားဖြင့်ရန်မူမည့် လက္ခဏာ ပြခြင်း စသည့်အကြောင်းအချက်များ မပေါ်လွင်တော့ဘဲ၊ 'ဤလူသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် မရှိသင့်အောင် လူမဆန်သူအဖြစ်' ကိုသာ အထောက်အထားအဖြစ် တင်ပြသွားသည်။

သူ့ဘက်ကလိုက်သည့် ရှေ့နေသည် တကယ်တော့ သူ့ဘက်သား မဟုတ်။ သူ့အတွက် ကာကွယ်ပြောဆိုနေရသော်လည်း 'သူ့အမှုသည်မှာ လူမဆန်သည့် အပြစ်ရှိသည်' -ဟု သူကိုယ်တိုင် ယုံကြည် နေသဖြင့် သူ့မှာ ဘာမှ ထိရောက်အောင် ပြောစရာစကား မရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် မာဆိုးအား 'လူမဆန်သူအဖြစ် လူ့အဖွဲ့အစည်းက ပယ်ထိုက်သည်။' -ဟုဆိုကာ သေဒဏ် ချမှတ်လိုက်သည်။ 'လူ့အဖွဲ့

mgyoe.com

အစည်း' ဟု ဆိုရာတွင် အသတ်ခံရသူ အာရပ်လူ့အဖွဲ့အစည်း မဟုတ်။ သူ ထောင်ထဲရောက်လာတော့ အာရပ်အကျဉ်းသားများစွာက သူ့ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

'ဘာမှုလဲ' မေး၍ သူက 'အာရပ်တစ်ယောက်ကို သတ်သည့် အမှု' ဆိုတော့လည်း သူတို့ ဘာမှမပြော။ နောက်ပြီး သူ့အား ခင်မင်စွာ ပင် အာရပ်တစ်ယောက်က အိပ်ရာခင်းနည်းခေါက်နည်းများ ပြသပေး သေးသည်။

၆

သေဒဏ်ကျ အကျဉ်းသမားအဖြစ် သူ့အား အလုံခန်းငယ် တွင် ထည့်ထားလိုက်သောအခါ၊ သူ့မှာ သေရမည့်ဘေးကို တွေးတော ကြောက်လန့်ကာ စိတ်သောကကြီးစွာ ဖြစ်ရုံမျှမက၊ 'သေဒဏ်စီရင်မည့် သူ့အား နံနက်အရုဏ်တက်တွင် လာ၍ခေါ်တတ်သည်။' -ဟု ကြားဖူး ၍ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ အရုဏ်တက်ချိန်အထိ အထိတ်တလန့် နိုးနေပြီး နေ့လယ်မှသာ တရေးတမောအိပ်ရသည်။ အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်တိုင်း သူ့တံခါးဆီမှ သဲ့သဲ့ကလေးအသံ ကြားလိုက်လျှင် ထ၍ ခုန်မိလောက် အောင် ငရဲကို သူခံရသည်။

ဤအခြေအနေတွင် အကျဉ်းထောင်ဘုန်းကြီးက ထုံးစံရှိသည့် အတိုင်း သူ့ကို တရားပြရန် တွေ့ခွင့်တောင်းသည်။ သူက ရုတ်တရက် တွေ့ခွင့်မပေးသဖြင့် ဘုန်းကြီးက သူ့ဘာသာသူ လာခဲ့သည်။ သူ့အား မေတ္တာ၊ ကရုဏာကြီးစွာထား၍ တရားပြရန် အားထုတ်သည်။ ထိုအချိန် က သူ၏အယူခံလွှာအတွက် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ မကျသေး။

ဘုန်းကြီးက မာဆိုးအား ဘုရားသခင်ကို မြင်အောင်ကြည့်ဖို့၊
 ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့ဖို့ ပြောသည်။ မာဆိုးက မကြည့်
 တတ်။ သူ့ရည်းစားကိုသာ အောက်မေ့ပြီး သူ့ရည်းစား၏ရုပ်သွင်ကိုသာ
 မြင်အောင် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း 'ဘာမှ မမြင်ရ'ဟု ဆိုသည်။
 နောက်ဆုံးတွင် သူက ဘုန်းကြီးအား 'သူ့တွင် နေဖို့အချိန် အနည်းငယ်မျှ
 သာ ရှိတော့သဖြင့် ဤမျှအဖိုးတန်လှသော အချိန်ကလေး အနည်းငယ်
 ကို သူ မယုံကြည်သည့် ဘုရားသခင်အကြောင်း တွေးတောပြီး
 ဖြန်းမပစ်နိုင်ကြောင်း' ပြော၊ 'ပြန်ပါတော့'ဟု နှင်လွှတ်သည်။ သူက
 'ဘုရားသခင်ရှိသည်ကိုပင် မယုံဘူး' ဆိုလေလေ ဘုန်းကြီးက သူ့အပေါ်
 ကရုဏာသက်လေလေ တရားဟောလေလေ ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင်
 သူ စိတ်မရှည်တော့သလို ဘုန်းကြီးအား လည်ပင်းထညှစ်ကာ စိတ်ထဲ
 ရှိသမျှဒေါသကို အကုန်ထုတ်၍ အားရအောင် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။
 ဤတွင် သူ့၏ အယူခံလွှာတွင် အပြစ်ဒဏ် လျှော့ပေါ့ဖို့ မျှော်လင့်ချက်
 အားလုံး ကုန်ဆုံးသွားတော့သည်။ သူ့၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း ရှင်းလင်း
 သွားကာ 'ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့'ဟု သဘောထားလိုက်သည်တွင်
 သူ၏စိတ်များလည်း ငြိမ်သက်သွားကာ သေရမှာကိုလည်း ရှေးကလို
 'မကြောက်တော့'ဟု ဆိုသည်။

ဝတ္ထု၏အစတွင် တွေ့ရသော ကုန်တိုက်စာရေးလေး 'မာဆိုး'
 ၏ အပူအပင်ကင်းမဲ့သော ခပ်ပေါ့ပေါ့ဘဝသည် တဖြည်းဖြည်း
 လေးနက်လာကာ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ပြည့်ဝသွားသည့်လက္ခဏာ
 များဖြင့် အဆုံးသတ်ထားသည်။

ဤဝတ္ထုကို ပထမအကြိမ် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆို ထုတ်ဝေစဉ် (၁၉၄၆ ခုနှစ်)က အမှာရေးသူ ဆီရီလ်ကော်နော်လီက “ဤဝတ္ထုထဲတွင် ဟဲမင်းဝေး၏ အမေရိကအနောက်ပိုင်းဝတ္ထုများ၊ ဖော့ကနာ၏ အမေရိကတောင်ပိုင်းဝတ္ထုများတွင် တွေ့မြင်ရတတ်သည့် လူဖြူဆင်းရဲသားများအကြောင်းကဲ့သို့၊ မုဒိမ်းမှုများ၊ ဆွေမျိုးရင်းချင်း ကာမဖောက်ပြန်မှုများ၊ လူတစ်စုက ဥပဒေမဲ့တရားစီရင်မှုများ မပါ။ စိတ်ညစ်စရာဝတ္ထုမျိုးလည်း မဟုတ်။ အားလုံး ခြံ၍ကြည့်လျှင် ထိုထက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို ထင်ဟပ်သည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ကမူးသည် အစစ်အမှန်နှင့်ကင်းဝေးလှသည့် ဘူဇာ လူ့ကျင့်ဝတ်သတ်မှတ်ချက်များကို တိုက်ဖျက်နေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ သာယာပျော်ရွှင်ရေးအတွက် တစ်နေ့သော အခါတွင် နိုင်ငံတကာက အတွေးသစ်အမြင်သစ်ဖြင့် ရေးကြသည့် ဝတ္ထုဆရာ၊ ကဗျာဆရာများထံက သင်ယူကြရဦးမည်ဖြစ်သည်” - ဟု ရေးသားခဲ့သည်။

ဤမျှဆိုလျှင် စာဖတ်သူတို့သည် ကမူး၏ ‘စည်းအပြင်ကလူ’ ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပြီး မိမိတို့၏ အတ္တနောမတိဖြင့် အကဲခတ်နိုင်ကြပြီဟု ယုံကြည်ပါသည်။

ကိုယ်,စိတ် နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။

ထင်လင်း
၆-၉-၇၅

ပိုင်း - ၁

အခန်း ၁

အမေ ဒီကနေ့ဆုံးတယ်။ မနေ့ကဆုံးတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘူး။ ရိပ်သာက ကြေးနန်းကတော့ 'မင်းအမေ ဆုံးပြီ။ နက်ဖြန် သဂြိုဟ်မည်၊ ဝမ်းနည်းသည်။' လို့သာ ဆိုပါတယ်။ မရေမရာပါပဲ။ မနေ့ကဆုံးတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဘိုးဘွားရိပ်သာက အယ်လ်ဂျီးယားကနေ မိုင် ၅၀ လောက် ဝေးတဲ့ မာရန်းဂိုးမှာ ရှိတယ်။ ၂ နာရီထွက်တဲ့ဘတ်စ်နဲ့ လိုက်သွားရင် မမှောင်ခင်ရောက်မယ်။ ဟိုမှာတစ်ညနေပြီး ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း တစ်ည အသုဘစောင့်၊ ကိစ္စကုန်ပြီး ပြန်လာရင် နက်ဖြန်ညနေ ဒီကို ပြန်ရောက် မယ်။ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ဆီက ခွင့် ၂ ရက် ယူခဲ့တယ်။ အခုလို ကိစ္စမျိုးမှာတော့ သူ မငြင်းနိုင်တော့တာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်နေသလားလို့ ကျွန်တော်

ထင်မိတာနဲ့ အမှတ်မဲ့ပဲ။ “ကျွန်တော်လည်း မတတ်သာလို့ ခွင့်ယူရ တာပါဗျာ။”-လို့ ပြောခဲ့တယ်။

နောက်မှ ကျွန်တော် ‘အဲဒီလိုပြောဖို့ မလိုဘူး’ ဆိုတာ တွေးမိ တယ်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ပြောပြနေစရာလိုလိုလဲ။ သူ့ဘာသာသူ ဝမ်းနည်းကြောင်းဘာညာ ပြောချင်ပြောဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်ပြန်လာမှ အဝတ်နက်တွေဘာတွေနဲ့မြင်မှ ပြောမယ်ထင်ပါရဲ့။ အခုတော့ဖြင့် အမေ မသေသေးသလိုပါပဲ။ သင်္ဂြိုဟ်လို့ပြီးမှပဲ ‘အမေ တကယ်သေပြီ’ ဆိုတာကို တရားဝင်အတည်ပြုလိုက်သလို ယုံတော့မှာပဲ။

ကျွန်တော် ၂နာရီထွက်တဲ့ဘတ်စ်နဲ့ လိုက်ခဲ့တယ်။ နေက လည်း ဝင်းဝင်းတောက်အောင် ပူတဲ့နေ့ပဲ။ ကျွန်တော် ခါတိုင်းလိုပဲ ဆေးလက်စံရဲ့ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာစားခဲ့တယ်။ လူတိုင်းဟာ ကျွန်တော့် အပေါ် ကရုဏာသက်ကြပါတယ်။ ဆေးလက်စံကဆိုရင် ‘အမေဆိုတာ အစားထိုး မရနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ။’-လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ထွက်လာ တော့ သူတို့ တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ဆုံးအချိန်မှာမှ အိမ်နံနွယ်ဆီဝင်ပြီး သူ့ဆီက လည်စည်းအနက်၊ လက်ပတ်အနက်တို့ ဝင်ငှားနေရတာနဲ့ အပြေးအလွှား ဆိုသလို ထွက်ခဲ့ရ တယ်။ အိမ်နံနွယ်က သူ့ဦးလေးတစ်ယောက် ဆုံးထားတာ ၂ လ- ၃ လပဲ ရှိသေးတာကိုး။

ဘတ်စ်ကိုမိဖို့ ကျွန်တော် ပြေးရတယ်။ အဲဒီလို အပြေးအလွှား လာခဲ့ရတာနဲ့၊ နေကပူပူ ကတ္တရာလမ်းကအရောင်ပြန်တာနဲ့၊ ကားဆောင့် တာနဲ့၊ ဓာတ်ဆီနဲ့ နံတာနဲ့ အိပ်ငိုက်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ တစ်လမ်းလုံးလည်း ငိုက်လိုက်လာတာပါပဲ။ နိုးလာမှကြည့်လိုက်တော့

စစ်သားကလေးတစ်ယောက်ကို မှီလျက်သား အိပ်ပျော်ခဲ့တာကိုး။ သူက သွားပေါ်အောင် ပြုံးပြပြီး 'ခရီးဝေးက လာခဲ့ရတာလား' လို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြီးလွယ်အောင် ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ စကားပြောချင်စိတ်ကလည်း မရှိဘဲကိုး။

ရိပ်သာဟာ ရွာနဲ့ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီကို ကျွန်တော် ခြေလျင်လျှောက်သွားတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်က 'အမေ့ကို ကြည့်ချင်တယ်' လို့ ပြောတော့၊ တံခါးစောင့်က 'အဆောင်မှူးကို အရင်တွေ့ပါ' လို့ ပြောပါတယ်။ သူကလည်း မအားတော့ ကျွန်တော် ခဏစောင့်နေရတယ်။ ကျွန်တော်စောင့်နေတုန်း တံခါးစောင့်က ကျွန်တော့်ကို စကားပြောနေတယ်။ ပြီးတော့မှ ရုံးကို ခေါ်သွားတယ်။ အဆောင်မှူးဟာ ဆံဖြူစ လူလုံးလူဖန်ခပ်သေးသေးနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးပေါက်မှာ ဂုဏ်ထူးဆောင်မော်ကွန်းဝင်တံဆိပ် တွယ်ထားသူ ဖြစ်တယ်။ သူက သူ့ရဲ့ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ကြတော့လည်း ကျွန်တော့်လက်ကို အကြာကြီး ဆွဲကိုင်ထားလို့ ကျွန်တော့်မှာ အတော် အနေရအထိုင်ရခက်သွားပါတယ်။ ပြီးမှ သူ့စားပွဲပေါ်က မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး...

"မဒမ်မားဆိုးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်က ရိပ်သာကို ရောက်ခဲ့တယ်။ 'ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ မရှိဘူး။ မင်းအပေါ်မှာ လုံးဝမှီခိုနေရသူ ဖြစ်တယ်။' -လို့ ပြောပါတယ်။"

သူပြောပုံက 'ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်နေသလိုပဲ' လို့ ကျွန်တော့် စိတ်ကထင်တာနဲ့ ရှင်းလင်းပြောဖို့ စ,လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူက တားလိုက်ပါတယ်။

“အကြောင်းပြနေဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်။ မှတ်တမ်းတွေကို ကြည့်ပြီးပါပြီ။ မင်းမှာလည်း အမေ့ကို ကောင်းကောင်းပြုစုစောင့်ရှောက် နိုင်တဲ့အခြေအနေ မရှိဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ တစ်ချိန်လုံး အနားမှာ နေပြီး ဂရုစိုက်မယ့်လူ လိုတာ၊ မင်းအလုပ်မျိုးနဲ့ လူငယ်တွေကလည်း လခကောင်းကောင်း ရကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်လိုမဆိုလေ မင်းရဲ့ အမေဟာ ရိပ်သာမှာ ပိုပြီးပျော်ပါတယ်။”

ကျွန်တော်က...

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ သူက...

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတွေဘာတွေ ရှိတယ်ကွယ့်-သိလား။ သူ့လို လူအိုတွေပေါ့ကွယ်။ သက်တူရွယ်တူချင်းဆိုတော့လည်း ပိုပြီး သင့်မြတ်တာပေါ့။ မင်းကငယ်နေတော့ မင်းအမေမှာ အဖော်မရနိုင် ဘူးပေါ့။” -လို့ ပြောပါတယ်။

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတူတကွနေစဉ်က အမေဟာ ကျွန်တော့်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့နေရုံပဲ။ စကားတော့ ပြောခဲ့သား ပါပဲ။ ရိပ်သာကိုရောက်စ ၁ လ-၂ လကတော့ ငိုချည်းပဲနေသတဲ့။ ဒါပေမယ့်ဒါက နေသားမကျခင်ပါပဲ။ ၁ လ-၂ လ လွန်ခဲ့တော့ ရိပ်သာက ထွက်သွားရမယ်ဆိုရင်တောင် ငိုမလား မသိပါဘူး။ အခွဲရ ခက်နေမှာကိုး။ ဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အမေ့ဆီ တယ်မရောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့-ကျွန်တော်က တနင်္ဂနွေကလေးပဲ အားတာ။ ဘတ်စ်မီအောင် သွားရတဲ့ဒုက္ခ၊ လက်မှတ်ဝယ်ရတဲ့ကိစ္စ။

အသွားအပြန် ၂ နာရီလောက် ခရီးပန်းရမယ့်ကိစ္စတွေကလည်း ရှိလို့ ပေါ့လေ။

အဆောင်မှူးက စကား ဆက်ပြောနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သိပ်နားမစိုက်မိတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး သူက...

“ကဲ...ကဲ... မင်းလည်း မင်းအမေကို ကြည့်ချင်ရောမယ်။” - လို့ပြောတော့ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထိုင်ရာက ထလိုက် ပါတယ်။ သူလည်း ထပြီး ရှေ့ကလမ်းပြရင်း တံခါးဆီကို ထွက်သွား တယ်။ လှေကားကိုဆင်းကြရင်း သူက ရှင်းပြလာတယ်။

“အလောင်းကိုတော့ ဒီကိစ္စအတွက်ထားတဲ့ ယာယီအဆောက် အအုံ (မော်ချာရီ) ကလေးထဲမှာ ရွှေခိုင်းထားလိုက်တယ်။ တခြား လူအိုတွေ စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့လေ။ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်သေတိုင်း သူတို့အားလုံး ၂ ရက်-၃ ရက်တော့ စိတ်မငြိမ်ကြဘူး။ ဒီတော့ ဒီကအလုပ်သမားတွေအဖို့ အလုပ်ပိုတာပေါ့ကွယ်။”

ကျွန်တော်တို့ အလယ်ကကွက်လပ်ကို ဖြတ်ခဲ့ကြတော့ လူအို တစ်စု တစ်စုစီ စကားစုပြောနေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူတို့နားရောက်သွားတော့ သူတို့ တိတ်ဆိတ်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လွန်သွားတော့ စကားပြောသံတွေ ကြားမြဲ ကြားရပြန်ပါ တယ်။ သူတို့အသံတွေဟာ လှောင်ချိုင့်ထဲက ကျေးကျွတ်တွေလိုပဲ။ အဲဒီလောက်မစူးရှတာ တစ်ခုပဲ။ အဆောင်မှူးဟာ အဆောက်အအုံ နိမ့်ကလေးတစ်ခုအပြင်ဘက်မှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။

“ကဲ... မင်း ဒီမှာနေခဲ့ပေတော့။ အကြောင်းရှိရင် ရုံးခန်း ထဲမှာ ကျုပ်ရှိတယ်။ အသုဘချဖို့အတွက် နက်ဖြန် လျာထားတယ်။”

mgye.com

ဒီည မင်းလည်း မင်းအမေရဲ့အလောင်းနားမှာပဲ နေချင်မှာပဲဆိုတော့ အချိန်ရတာပေါ့။ အင်း... နောက်ဆုံးတစ်ခုက မင်းအမေရဲ့ မိတ်ဆွေ များဆီက သိရတာကတော့ 'သူ့ကို ခရစ်ယာန်ထုံးစံအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ် စေချင်တယ်' လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒါအတွက် အစီအစဉ် လုပ်ထားပြီး ဖြစ်ပေမယ့် မင်းကိုတော့ အသိပေးသင့်တယ် ထင်လို့...။"

ကျွန်တော်က 'ကျေးဇူးတင်ကြောင်း' ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သိသလောက်ပြောရရင် အမေဟာ 'ဘာသာမရှိသူရယ်' လို့ အတိအလင်းမကြေညာတောင် သူ့တစ်သက်မှာ ဘာသာရေးရယ် ဘာရယ် တွေးခဲ့မိပုံ မရပါဘူး။

ကျွန်တော်လည်း မော်ချာရီအဆောက်အအုံကလေးထဲကို ဝင်ခဲ့ ပါတယ်။ အခန်းကလေးက နံရံတွေကို ဖြူစင်ကြည်လင်အောင် ဆေးသုတ်ထားပြီး မှန်လည်ပေါက်ကြီးကြီး ရှိပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ ကတော့ ကုလားထိုင် ၄-၅-၁၀ လုံးနဲ့ မြင်းခုံရှည်များပဲ ရှိပါတယ်။ မြင်းခုံရှည် ၂ ခုကို အခန်းအလယ်မှာကန့်လန့်ချပြီး ခေါင်းကို အဲဒီ အပေါ်မှာ တင်ထားပါတယ်။ အဖုံးအုပ်ထားပေမယ့် ဝတ်အူတွေကိုတော့ အသေမစုပ်သေးဘဲ ၁ ရစ်-၂ ရစ်ပဲ လှည့်ထားလို့ သူတို့ရဲ့ ဒန်ရောင် ထိပ်ကလေးတွေဟာ အနက်ရောင်သစ်သားရဲ့အထက်မှာ ငုတ်တုတ် ပေါ်နေပါတယ်။ သူနာပြုဖြစ်ဟန်တူတဲ့ အင်္ကျီပြာနဲ့ ခေါင်းမှာ အရောင် တောက်တောက်ပဝါစည်းထားတဲ့ အာရပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အလောင်းစင်ဘေးမှာ ထိုင်နေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တံခါးစောင့်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့နောက်က ရောက်လာတယ်။ သူဟာ အပြေးအလွှားလာခဲ့ရဟန် တူပါတယ်။ သူ နည်းနည်းမောနေသလိုပါပဲ။

“အဖုံးကို ပိတ်ထားပြီးသားလေ။ ခင်ဗျားလာတော့ ခင်ဗျား ကြည့်ချင်ကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး ပြန်ဖွင့်ထားခိုင်းလို့ ဖွင့်ထားတယ်။”

သူက ခေါင်းဆီကိုသွားနေတော့ ကျွန်တော်က ‘နေပါစေ တော့’ လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။

“ဟင်... ဘယ်လိုလဲ။ မဖွင့်စေချင်ဘူးလား။” -လို့ တအံ့တဩဆိုပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း...

“မဖွင့်ပါနဲ့။” -လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူလည်း ဝက်အူလှည့်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ‘မဖွင့်ပါနဲ့။’ -လို့ ပြောလိုက် တာ မှားသွားတယ်ဆိုတာကို သတိရပြီး၊ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အတော်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သူက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။” မေးပါတယ်။ သူ့အသံဟာ အပြစ်တင် လိုတဲ့အသံမဟုတ်ဘဲ တကယ်သိချင်လို့ မေးတဲ့အသံမျိုးပါ။

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်။

သူလည်း နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုသပ်ပြီး ကစားရင်း အတော်ကြာမှ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ...

“ကောင်းပြီလေ” လို့ အသာအယာ ပြောလိုက်ပါတယ်။

သူဟာ မျက်လုံးပြာပြာ၊ ပါးအိုနီနီနဲ့ မျက်နှာချိုထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့

ခေါင်းနားရွှေပေးပြီး သူက ကျွန်တော့်နောက်က ကပ်ပြီးထိုင်ပါတယ်။ သူနာပြုလည်း ထိုင်ရာကထပြီး တံခါးဆီကို ထွက်သွားတယ်။ သူ ဖြတ်သွားတော့ တံခါးစောင့်က ကျွန်တော့်နားနားကိုကပ်ပြီး လေသံနဲ့...

“အနာပေါက်ရှာတာလေ၊ သနားပါတယ်။” -လို့ ဆိုတယ်။

ကျွန်တော် သေသေချာချာပြန်ကြည့်တော့ မျက်စိအောက်နား စမှာ ခေါင်းကိုပတ်ပြီး ပတ်တီးစည်းထားတာ တွေ့ရတယ်။ နှာခေါင်းရိုး ပေါ်မှာဖြတ်ပြီး ခပ်ပြားပြားဖြစ်နေသလို ပတ်တီးဖြူဖြူကလွဲလို့ ရုပ်သွင် ကို သိပ်မမြင်ရဘူး။

သူ ထွက်သွားသွားချင်း တံခါးစောင့်လည်း ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။

“ကဲ...ကျွန်တော်လည်း သွားတော့မယ်လေ၊ နေရစ်ပေတော့။”

ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ပြလိုက်မိသလား မသိပါ။ သူ ထွက် မသွားသေးဘဲ ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်နောက်မှာ တန့်ခနဲ ရပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်နောက်က တစ်ခုခုရောက်နေတာကိုသိရပြီး ကျွန်တော် စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်သွားပါတယ်။

နေကျလာပြီမို့ နေရောင်ခြည်နုနု ကလေးများ အခန်းထဲ ထိုးဝင်လာပါတယ်။ နကျယ် ၂ ကောင်ဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်က မှန်လည်ပေါက်နားမှာ တစ်စီတိုးဝှေ့နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံးများကို ဖွင့်မရလောက်အောင် အိပ်ငိုက်လာတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ၊ “သူ ရိပ်သာကို ရောက်တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ။” -လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“၅နှစ်” တဲ့။ သူဖြေလိုက်ပုံဟာ မြန်ဆန်လွန်းလို့ “ကျွန်တော် ဒီလိုမေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ့မျှော်လင့်ထားသလိုပဲ” -လို့ ထင်စရာပဲ။

အဲဒီလို စကားစမိတယ်ဆိုရင်ပဲ သူဟာ စကားတွေ ဖောင်ထ အောင် ပြောတော့တာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀နှစ်လောက်ကသာ တစ်ယောက် ယောက်က သူ့ကို မာရန်ဂိုး ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာ သူ့ဘဝ အဆုံးသတ်ရ လိမ့်မယ်လို့ပြောရင် သူယုံလိမ့်မယ်မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ အခု ၆၄ နှစ် ရှိပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ပဲရစ်မြို့ကလာခဲ့ကြောင်း ပြောပါတယ်။

သူက အဲဒီလိုပြောတော့ ကျွန်တော်က ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါ ဘူး။

“ဪ... ခင်ဗျား ဒီကမဟုတ်ဘဲကိုး။” -လို့ ပြောလိုက် ပါတယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကို အဆောင်မှူးဆီ ခေါ်မသွားခင် သူ ကျွန်တော့်ကို အမေ့အကြောင်းပြောတာ သတိရတယ်။ ဒီအရပ်ဒေသ အတွက် အထူးသဖြင့် အပူရှိန်ပြင်းလွန်းတော့ အသုဘကို အတော်ကို မြန်မြန်သဂြိုဟ်ရတဲ့အကြောင်း၊ ပဲရစ်မှာဆိုရင် လူသေရင် ၃ ရက်၊ တစ်ခါတလေ ၄ရက်ထားကြောင်း ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့တစ်သက်သာ ပဲရစ်မှာ အနေများခဲ့ကြောင်း၊ ပဲရစ်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရနိုင်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ပြောပါသေးတယ်။

“ဒီမှာဆိုတော့ ဘာမဆို အပြေးအလွှားချည်းပဲ။ လူ တစ်ယောက်သေရင် သေမှန်းတောင်မသိခင် မသာက ချလိုက်ရတော့ တာ။” -လို့လည်း ပြောတယ်။ သူ့မိန်းမက “တော်ပါတော့ရှင်။ မအေ ဆုံးလို့ လာရှာတဲ့လူကို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့။”

mgjoe.com

ဝင်ပြောမှ အားတုံအားနာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်နေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ ပြောရတယ်။ တကယ်တော့ သူပြောပြနေတာတွေဟာလည်း နားထောင်လို့ အကောင်းသားပါပဲ။ အရင်က ကျွန်တော် ဒါတွေကို ဘယ်တွေးမိမလဲ။

ပြီးတော့၊ ‘သူ ဒီဘိုးဘွားရိပ်သာကို သာမန်လူအိုအဖြစ် ရောက်လာတဲ့အကြောင်း’ ဆက်ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် - ‘သူဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူဖြစ်ပြီး၊ ဒီရိပ်သာမှာ တံခါးစောင့်ရာထူး လစ်လပ်တော့ သူ ဝင်လျှောက်တဲ့အကြောင်း’လည်း ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က ‘သူဟာ တကယ်တော့ တခြားဘိုးဘွားတွေ လိုပဲ ဒီရိပ်သာကလူတစ်ယောက်ပဲ’ လို့ပြောတော့ သူက လက်မခံပါဘူး။ သူက ‘အမှုထမ်း’ ဆိုတာမျိုးကို။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ထက် သိပ်မကြီးသေးတဲ့ ရိပ်သာဘိုးဘွားတွေအကြောင်း ပြောတဲ့အခါ၊ သူက ‘သူတို့ဟာ’၊ ‘သူတို့လူအိုတွေ’ လို့ ထည့်ထည့်ပြောတာ ‘ထူးပါတယ်’ လို့တော့ အထင်မိသားပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သူ့ကို နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ‘တံခါးစောင့်’ဆိုတော့ သူဟာ အခြေအနေ တစ်မျိုးနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေရဲ့အပေါ်မှာ တန်ခိုးအာဏာပါဝါ ရှိနေမှာကိုး။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ သူနာပြု ပြန်ဝင်လာပါတယ်။ မိုးချုပ်တာလည်း သိပ်မြန်ပါတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မှန်လည်တံခါးက ဝင်လာတဲ့ မိုးကောင်းကင်အလင်းရောင်ဟာ မှောင်သွားတယ်။ တံခါးစောင့်က မီးတွေ ဖွင့်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် ထိုးလိုက်တဲ့ မီးရောင်တွေကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်စိတွေတောင် ကျိန်းသလို ဖြစ်သွားတယ်။

သူက ကျွန်တော် 'ထမင်းစားဆောင်ကိုသွားပြီး တစ်ခုခု စားမလား' ပြောလို့ ကျွန်တော်က 'မဆာကြောင်း' ပြောလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ သူက 'ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် ဖျော်ယူခဲ့မယ်' လို့ ဆိုပြန် တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကော်ဖီကြိုက်တဲ့လူမို့ "ကျေးဇူးပဲဗျာ" လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အတော်ကလေး ကြာတော့ လင်ပန်းတစ်ချပ်နဲ့ (ကော်ဖီတွေ တင်ပြီး) သူ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကော်ဖီကို သောက်ပြီး၊ စီးကရက်သောက်ချင်လာတယ်။ ဒါပေမယ့်-အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ အမေ့အလောင်းနားမှာ ဆေးလိပ်သောက်လို့ တော်ပါ့ မလားဆိုတာ စဉ်းစားရပြန်တယ်။ တကယ်တော့ ကိစ္စရှိဟန် မတူပါ ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် တံခါးစောင့်ကို ဆေးလိပ်ထုတ်တည်ပြီး၊ ကျွန်တော် တို့ ၂ ယောက်သား စီးကရက် သောက်ကြပါတယ်။ ခဏကြာတော့ သူက စကားပြောပြန်ပါတယ်။

"ခင်ဗျားအမေရဲ့မိတ်ဆွေတွေ မကြာခင် လာကြလိမ့်မယ်၊ သိလား။ အလောင်းဘေးမှာ ထိုင်စောင့်ကြဖို့ပေါ့။ ဒီမှာ လူသေတယ် ဆိုရင် အဲဒီလိုပဲ စောင့်ကြတယ်။ ကုလားထိုင်တွေနဲ့ ကော်ဖီကြမ်းလေး ဘာလေး သွားယူလိုက်ဦးမယ်။"

နံရံဆေးဖြူက ရောင်ပြန်ဟပ်တာနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က မီးတစ်လုံးတလေ ငြိမ်းပေးဖို့ ပြောတော့၊ သူက...

"မရဘူးဗျ၊ ပိတ်ရင်လည်း အကုန်ပိတ်၊ ဖွင့်ရင်လည်း အကုန် ဖွင့်အောင် လုပ်ထားတာ။"-လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီနောက်တော့

mgys.com

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုတယ်ပြီး ဂရုမစိုက်မိပါဘူး။ သူ ထွက်သွားပြီး ကုလားထိုင်တွေ ယူလာတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းပတ်လည်မှာ စီပြီး ချထားတယ်။ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်မှာတော့ ကော်ဖီ တစ်အိုးနှင့် ပန်းကန် ၄-၅-၁၀ လုံး ချထားတယ်။ ပြီးတော့ အမေ့အလောင်း တစ်ဖက်က ကျွန်တော်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူထိုင်လိုက်တယ်။ သူ့မှာပြုဟာ အခန်းတစ်ဖက်စွန်းမှာ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ကျောပေးထား တယ်။

‘သူ ဘာလုပ်နေတယ်’ဆိုတာ ကျွန်တော် မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့လက်မောင်းလှုပ်ပုံကို ကြည့်ရတာကတော့ သူဟာ သိုးမွေးထိုးနေတာလို့ ထင်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နေရတာ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်လာပါတယ်။ ကော်ဖီကလေးရဲ့ ကျေးဇူးပေ ဝဲ။ ပြီးတော့ ပွင့်နေတဲ့တံခါးပေါက်က ပန်းရနံ့ကလေးများနဲ့ ညဉ့်လေ ညင်း လေအေးကလေးကို ရှူရလို့လား မသိဘူး။ ကျွန်တော် ခဏ အိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ရုပ်ရုပ်ရှဲရှဲအသံတွေ ကြားနေတော့ ကျွန်တော် နိုးလာပါတယ်။ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားရာက ပြန်ဖွင့်လိုက် တော့ အလင်းရောင်တွေဟာ အရင်ကထက်ပိုပြီး အားကောင်းလာတယ် လို့ ထင်မိတယ်။ ဘယ်နေရာမှ အရိပ်ရယ်လို့ တစ်စမမြင်ရဘူး။ အရာရာတိုင်း၊ ထောင့်တိုင်း၊ အကွေးတိုင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်နေရတယ်။ အမေ့မိတ်ဆွေ လူအိုတွေလည်း ဝင်လာနေကြတယ်။ ကျွန်တော်ရေကြည့်တော့ အားလုံး ၁၀ ယောက် ရှိတယ်။ အရိပ်ကင်းတဲ့ အလင်းရောင်ဖြူဖြူထဲကို အသံမကြားရအောင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနဲ့

တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာနေကြတယ်။ သူတို့ထိုင်ကြတော့လည်း ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှ ကျိုးကျိုးကျိကျိမမြည်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဒီလူတွေကို မြင်ရသလောက် ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ဖူးဘူး။ သူတို့ရဲ့အဝတ်အစားအစ အသွင်အပြင် အားလုံးကို အသေးစိတ်ကြည့်နေပါတယ်။ ဒါတောင် သူတို့ဆီက ဘာသံမှမကြားရတော့ 'သူတို့ တကယ်ရှိနေပါတယ်' ဆိုတာတောင် ယုံဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။

မိန်းမကြီးတိုင်းလိုလိုပဲ ခါးစည်းရှေ့ဖုံး ဝတ်ထားကြပါတယ်။ ခါးစည်းကြိုးချည်ထားတော့ သူတို့ဗိုက်ဝဝကြီးတွေ အစ်ပြီး ထွက်နေပါ တယ်။ အဘွားအိုကြီးတွေ အဲဒီလိုဗိုက်ပူကြီးတွေနဲ့ ရှိတတ်တယ် ဆိုတာကို အလျင်က သတိမပြုမိဘူး။ ယောက်ျားကြီးတွေကတော့ အများအားဖြင့် တုတ်ချောင်းကလေးတွေလို ပိန်ကြပါတယ်။ အားလုံးပဲ တောင်ငှေးပါကြပါတယ်။ သူတို့မျက်နှာတွေရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ သူတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို မမြင်ရတဲ့ တွန့်ရှုံ့နေတဲ့ အရေပြားအိတ်ထဲက ခပ်မှိန်မှိန်လက်နေတဲ့ အရောင်ကိုသာ မြင်ရခြင်းပဲ။

သူတို့တစ်တွေ ထိုင်ကြရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး၊ သူတို့ရဲ့ သွားမရှိတော့တဲ့ပါးစပ်ကလည်း တပြုတ်ပြုတ်စုတ်ရင်း ခေါင်းတွေ ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းနဲ့ လှုပ်ယမ်းကြပါတယ်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် ပြီး တစ်ခုခုပြောဖို့ အားထုတ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်-အသက်အရွယ် ကြီးလို့ တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေတာလားဆိုတာ ကျွန်တော် မပြောတတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်နေကြတာလိုတော့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်-ဒီလူအိုတွေ တံခါးစောင့်ရဲ့ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းထိုင်ပြီး

ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့ လေးလေးနက်နက် ကြည့်နေကြပုံကို မြင်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းဗျားကြီးပါပဲ။ ခဏတော့ သူတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်တော့်အမှုကို စီရင်ဖို့ရောက်လာကြတာများလားလို့တောင် မဆီမဆိုင် တွေးမိပါသေးတယ်။

အတော်ကလေးကြာတော့ မိန်းမကြီးတွေထဲက တစ်ယောက်က ငိုပါလေရော။ သူက ဒုတိယခုံတန်းမှာ ထိုင်နေတာမို့ သူ့ရှေ့က တခြားမိန်းမကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ကွယ်နေလို့ သူ့ကို ကျွန်တော် မမြင်ရဘူး။ ကျိတ်ပြီးငိုနေတဲ့ သူ့ရှိုက်သံဟာ ချက်မှန်မှန် ပေါ်လာနေတယ်။ တိတ်မှ တိတ်ပါဦးတော့မလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်။ တခြားလူတွေကတော့ သတိပြုမိကြပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ခါးထောက်ထိုင်လျက်က ခေါင်းကို စိုက်ကြည့်သူက ကြည့်နဲ့၊ သူတို့လက်ထဲက တောင်ဝှေးကို စိုက်ကြည့်သူက ကြည့်နဲ့။ သူတို့မျက်စိရှေ့မှာရှိတာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ တခြားဘယ်ကိုမှ တစ်ချက် လွဲမကြည့်ကြပါဘူး။ ငိုတဲ့မိန်းမကြီးကလည်း ငိုတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်လည်း 'ငိုတာဘယ်သူလဲ' ဆိုတာ မသိရတဲ့အတွက် အံ့အားပဲ သင့်နေမိတယ်။ သူ့ကို အငိုတိတ်စေချင်ပေမယ့် စကားတော့ မပြောဝံ့ဘူး။ တစ်ခဏကြာတော့ တံခါးစောင့်က သူ့ဘက်ကို ကိုင်းညွှတ်ပြီး နားနားကို တစ်ခုခုကပ်ပြောတယ်။ သူကတော့ ခေါင်းကို ယမ်းပြပြီး ပါးစပ်က တစ်ခုခုပြောပေမယ့် ကျွန်တော် မကြားရပါဘူး။ ပြီးတော့ သူဟာ ရှေးနည်းအတိုင်း မှန်မှန်ကြီး ဆက်ပြီး ရှိုက်ငိုနေတယ်။

တံခါးစောင့်က ထိုင်ရာကထပြီ သူ့ကုလားထိုင်ကို ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်ဘေး ရွှေ့လာထိုင်တယ်။ အစတော့ သူ ငြိမ်နေတယ်။ နောက်တော့ သူ ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ ရှင်းပြပါတယ်။

“သူက ခင်ဗျားအမေကို သိပ်ချစ်ရှာတာ။ ခင်ဗျားအမေဟာ သူ့အဖို့ တစ်လောကလုံးမှာ တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေတဲ့။ အခု လောကကြီးထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့သတဲ့။”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါ။ အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ ခဏကြာရင်ပဲ မိန်းမကြီးရဲ့ငိုရှိုက်သံ၊ သက်ပြင်းချ သံတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးခြားခြားပြီး နှပ်ညှစ်သံ၊ နှာရှုံ့သံတွေ အပြီးမှာ သူလည်း ငြိမ်သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်ပြေသွားပြီဖြစ်ပေမယ့် ခြေသလုံး တွေက အတော့်ကို အောင့်နေတယ်။ ဒီလူအိုတွေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေကြပုံကလည်း စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်လာပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါမှ ကြားရတဲ့အသံမျိုးကလည်း ဆန်းနေပြန်တယ်။ အစကတော့ ‘ဘာပါလိမ့်မလဲ’ လို့ ကျွန်တော် တွေးလို့မရဘူး။ ဒါပေမယ့်- အသေအချာ ဂရုစိုက်ပြီးနားထောင်တော့မှ ဘာလဲဆိုတာ မှန်းဆကြည့်လို့ ရတယ်။ အဘိုးကြီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ပါးအတွင်းသားကို သူတို့ စုပ်မိကြတော့ ကွဲကျဲကွဲကွဲနဲ့ ဘာမှန်းမသိရတဲ့ အသံတစ်မျိုး ထွက်လာ တာကိုး။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် အာရုံစိုက်နေကြတော့လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာတောင် မသိကြတော့ဘူး။ သူတို့ရဲ့အလယ်က လူသေအလောင်းဟာ သူတို့အဖို့ ဘာမှမဟုတ်တော့ သလိုပါပဲ။ သို့ပေမယ့်-ကျွန်တော်ထင်တာ မှားများမှားလေမလားလို့ လည်း ထင်မိပြန်ပါတယ်။

တံခါးစောင့်က ငှဲ့ပြီးထည့်ပေးတဲ့ ကော်ဖီကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သောက်ကြပါတယ်။ သည်နောက်တော့ ကျွန်တော်

mgyc.com

သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး။ တစ်ညတော့ ကုန်သွားတာပဲ။ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ ကျွန်တော် မျက်စိဖွင့်ကြည့်တော့ အဘိုးအို အားလုံးအနက် တစ်ယောက်ကလွဲလို့ သူတို့ ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ ခါးခေါက်ပြီး အိပ်ပျော်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ သူ့လမ်းလျှောက်တုတ်ပေါ် လက်ယှက်တင်ပြီး အဲဒီအပေါ်မှာ မေးတင်လျက်က ကျွန်တော်မနိုးမချင်း ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ပြီး မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသလိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ နောက် ကျွန်တော် ပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်ခြေသလုံး အောင့်တာက တဖြည်းဖြည်း ထုံကျင်ကိုက်ခဲလာတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်နိုးလာတာပါပဲ။

မှန်လည်ပေါက်မှာလည်း အရုဏ်ဦးရဲ့ အလင်းရောင်ကလေးတွေ ရောက်လာတယ်။ ခဏကြာတော့ အဘိုးအိုတွေထဲက တစ်ယောက်နိုးလာပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးပါတော့တယ်။ ပြီးတော့-သူ့လက်ကိုင်ပဝါအကွက်ကြီးထဲကို ထွေးထွေးထည့်တယ်။ ထွေးတိုင်း ထွေးတိုင်းဟာလည်း အန်တော့မယ့်အတိုင်းပါပဲ။ ဒီအသံကြောင့် တခြားလူတွေလည်း နိုးလာကြတယ်။ ဒီတော့မှ တံခါးစောင့်က “သွားကြဖို့ အချိန်ကျပြီ။” -လို့ ပြောတာနဲ့ သူတို့အားလုံး ထိုင်ရာက ချက်ချင်း ထလိုက်ကြပါတယ်။ ကသိကအောက် အကြာကြီး ထိုင်စောင့်နေခဲ့ကြလို့အပြီးမို့ သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေဟာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ကြဖူးပေမယ့် တစ်ညလုံး တစ်ခန်းတည်းမှာ အတူရှိနေကြလို့ ရင်းနှီးခင်မင်မှု ရှိသွားသလိုပဲ။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကို လာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတာနဲ့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ရပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အတော် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်။ တံခါး
 စောင့် ကျွန်တော့်ကို သူ့အခန်းခေါ်သွားတာနဲ့ မျက်နှာကလေး ဘာလေး
 သစ်၊ ခေါင်းလေးဘာလေးဖြိုး လုပ်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ ကျွန်တော့်
 ကို နို့နဲ့ကော်ဖီ ထပ်တိုက်တယ်။ ကော်ဖီသောက်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်
 မှာ အတော်ဟန်ကျသွားတယ်။

ကျွန်တော် အပြင်ဘက်ထွက်တော့ 'နေထွက်လာပြီ။ မာရန်းဂိုး
 နဲ့ ပင်လယ်အကြားက တောင်တွေပေါ်က ကောင်းကင်မှာလည်း
 တိမ်နီတွေသန်းနေပြီ။ မနက်ခင်း လေညင်းကလေးကလည်း ပင်လယ်ရနံ့
 ကလေး တသင်းသင်းနဲ့ တိုက်ခတ်နေတယ်။ 'ဒီနေ့ သာယာမယ်' ဆိုတဲ့
 လက္ခဏာပါပဲ။ ကျွန်တော် တောင်ပိုင်းကို မရောက်တာလည်း
 အတော်ကြာနေပြီ။ အမေဆုံးလို့လာတာ မဟုတ်ရင် လမ်းလျှောက်ရတာ
 အင်မတန် အရသာရှိမယ် အောက်မေ့နေမိပါတယ်။

တကယ်က ကျွန်တော်ဟာ ကွက်လပ်ထဲက သစ်ပင်အောက်
 က စောင့်နေတာပါ။ အေးမြတဲ့ မြေသင်းနဲ့ကလေးကို ရှုရှိုက်ရင်း
 အိပ်ချင်ပြေနေပြီဆိုတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့-ကျွန်တော်တို့ရုံးက
 တခြားလူတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် သူတို့
 အိပ်ရာကထပြီး အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့
 တစ်နေ့လုံးမှာ ဒီအချိန်ဟာ မကောင်းဆုံးအချိန်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ
 တောင်တွေမြောက်တွေနဲ့ ၁၀ မိနစ်လောက် ကုန်သွားပါတယ်။ နောက်
 အဆောက်အအုံထဲ ခေါင်းလောင်းသံလေးတစ်ခုက ကျွန်တော့်ရဲ့ အာရုံ
 ကို ဆွဲဆောင်လိုက်တယ်။ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ သွားကြလာကြတာကို
 ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်ရပြီး အားလုံးငြိမ်သက်သွားပြန်တယ်။ နေလည်း
 ပိုမြင့်လာပြီး ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေလည်း နွေးလာတယ်။

တံခါးစောင့်ဟာ ကွင်းလယ်ကိုဖြတ်ပြီး၊ အဆောင်မှူးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်'လို့ လာပြောတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ရုံးခန်းကိုသွားတော့ စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို ကျွန်တော့်လက်မှတ် ထိုးခိုင်းပါတယ်။ သူဟာ အစင်းသေးကလေးတွေနဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအနက် ဝတ်ထားတာကို သတိပြုမိပါတယ်။ သူဟာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။

“သုသာန်ကလူတွေ ခုနက ရောက်လာကြတယ်။ မော်ချာရီ ကိုသွားပြီး ခေါင်းကို အသေပိတ်ကြတော့မယ်။ မင်းအမေကို နောက်ဆုံး ကြည့်ဖို့အတွက် 'မင်းလာအောင်စောင့်'လို့ ပြောလိုက်ရမလား။”

“မပြောပါနဲ့ခင်ဗျာ။”-လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါတယ်။

သူက အသံနှိမ့်ပြီး တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ထဲကို ပြောလိုက်တာကတော့၊ “ဒါပဲလေ၊ ဖီဂျီဟိုလူတွေကို အဲဒီကို လွှတ်လိုက်တော့ပေါ့။”-တဲ့။

ပြီးတော့- 'သူလည်း မသာလိုက်ပို့မယ်'လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို 'ကျေးဇူးတင်ကြောင်း' ပြောပြပါတယ်။ သူက သူ့စားပွဲခုံမှာထိုင်ရင်း သူ့ရဲ့ တိုတောင်းတဲ့ခြေ ၂ ချောင်းကို ကြက်ခြေ ခတ်ထားလိုက်ပြီး နောက်ကို မှီချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့- 'မသာပို့မယ့် လူက တာဝန်ကျသူနာပြုရယ်၊ သူရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ပဲ ရှိမယ်'လို့ ပြောပါတယ်။ 'ရိပ်သာကလူတွေ မသာမပို့ရဘူး ဆိုတဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေ လည်း ရှိတယ်'-လို့ ဆိုပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ညက ခေါင်းနားမှာထိုင်ပြီး စောင့်တာကိုတော့ ကန့်ကွက်စရာ မရှိဘူးပေါ့။

“ဒါက သူတို့အတွက်ပါ။”-လို့ သူက ရှင်းပြတယ်။

“သူတို့ စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့၊ ဒါပေမယ့်-အခုကိစ္စမှာတော့ မင်းအမေရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးတစ်ယောက်ကိုတော့ တို့နဲ့အတူလိုက်ဖို့ ခွင့်ပြုထားလိုက် တယ်။ သူ့နာမည်က ‘တွမ်းမတ်ပီယာရေး’လို့ ခေါ်တယ်။”-လို့ ဆိုပြီး အဆောင်မှူးက ပြုံးလိုက်ပါတယ်။

“သူ့ဟာနဲ့သူတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးဟာ သနားစရာ ပဲ။ သူနဲ့ မင်းအမေဟာ မခွဲနိုင်မခွာနိုင် ဆိုသလိုပဲ ခင်မင်ကြရှာတယ်။ တခြားလူအိုတွေက ပီယာရေးကို ‘ရည်းစားထားတယ်’လို့တောင် လှောင်ပြောင်နေကျတယ်။ ‘ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲဟေ့’လို့လဲ မေးကြတော့ သူက ရယ်ရယ်မောမောပဲ။ ဒါဟာ လှောင်နေကျ ပြောင်နေကျ ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီတော့ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မင်းအမေဆုံးတော့ သူ့ခမျာ အတော် စိတ်ထိခိုက်ရှာတယ်။ သူက မသာပို့ဖို့ ခွင့်တောင်းတော့ ငါလည်း ‘ငြင်းလို့မကောင်းဘူးလေ’လို့ဆိုပြီး ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်-တို့ဆရာဝန် အကြံပေးချက်အတိုင်း မနေ့ညက အလောင်းဘေးမှာ ထိုင်မစောင့်ဖို့တော့ တားထားတာပဲ။”

ကျွန်တော်တို့က အတော်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲ နေကြ ပါတယ်။ ပြီးမှ အဆောင်မှူးဟာ ပြတင်းပေါက်ဆီကို ထသွားတယ်။ ခဏကြာတော့ မာရန်းဂိုးက ‘ဘုန်းကြီးတောင် ရောက်လာပြီဟေ့။ နည်းနည်းတောင် စောနေတယ်။’-လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲမှာရှိတဲ့ ဘုရားဝတ်ကျောင်းအထိ ၄၅ မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ရမယ်။’-လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြိုပြော ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့ကြပါ တယ်။

mgyoe.com

ဘုန်းကြီးဟာ မော်ချာရီတံခါးဝနားက စောင့်နေပါတယ်။ သူနဲ့အတူ လက်ထောက်ဘုန်းကြီး ၂ ပါးလည်း ပါလာတယ်။ တစ်ပါးက နံသာငွေအတွက် မီးအိုးကင်းတစ်ခုကို ကိုင်ထားတယ်။ ဘုန်းကြီးက သူ့အပေါ်ကငုံပြီး မီးကင်းအိုးဆွဲတဲ့ ငွေကြိုးကို အတိုအရှည် ပြုပြင်နေတယ်။ သူ ကျွန်တော့်တို့ကိုမြင်တော့ ခါးကိုဆန့်လိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ကို “သား” -လို့ ခေါ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ မော်ချာရီထဲကို ရှေ့က ဝင်သွားပါတယ်။

ခေါင်းဘေးမှာ အဝတ်နက်ဝတ် လူ ၄ ယောက် ရပ်နေပြီး ခေါင်းအဖုံးကိုလည်း ဝက်အူစုပ်လိုက်ကြပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သတိပြုမိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဆောင်မှူးက ‘အသုဘယာဉ်လည်း ရောက်လာပြီ’ လို့ ပြောသံကြားရတယ်။ ပြီးတော့-ဘုန်းကြီးလည်း စပြီး ရွတ်တော့ဖတ်တော့တာပဲ။ ပြီးတော့-အားလုံး လှုပ်ရှားလာတယ်။ ခေါင်းဘေးက လူ ၄ ယောက်လည်း အနက်ရောင်ပိတ်ပိုင်းကို ကိုင်ပြီး ခေါင်းဆီကို ချဉ်းကပ်သွားကြတယ်။ ဘုန်းကြီးရယ်၊ သူ့လက်ထောက်တွေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် တန်းစီပြီး အပြင်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း တံခါးဝမှာ ရပ်နေတယ်။ အဆောင်မှူးက သူ့ကို “ဒါ မွန်ဆီယာမားဆိုးပဲ။” - လို့ မိတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကို မကြားလိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့်-သူဟာ ရိပ်သာက သူ့နာပြုစစ္စတာဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးတော့ သူက ပိန်ပါးသွယ်လျှဲတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ် တစ်စက်မှမရှိဘဲ ဦးညွတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့-ခေါင်းကိုထုတ်လာတာနဲ့ ဘေးကို ရှောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့-

ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းထမ်းသူများရဲ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြပြီး အသုဘယာဉ်ရပ်စောင့်နေတဲ့ အဝင်ပေါက်ဆီကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အသုဘယာဉ်ဟာ ၄ ထောင့်ရှည်ရှည် ပြောင်လက်နေအောင် ဆေးနက် သုတ်ထားတော့ ရုံးမှာ ကလောင်တံထည့်တဲ့ခွက်နဲ့ပဲ တူသေးတော့လို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။

အသုဘယာဉ်ဘေးမှာတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းအဆင်အပြင်နဲ့ လူခပ်သေးသေးတစ်ယောက် ရပ်နေပါတယ်။ သူက ဒီအသုဘအတွက် အခမ်းအနားမှူးသဘောမျိုး ကြီးကြပ်ရသူလို့ ကျွန်တော်နားလည်ရပါတယ်။ သူ့အနီးမှာတော့ မျက်နှာအံ့ထားရခက်ပြီး ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေတဲ့ အမေ့အထူးမိတ်ဆွေ မွန်ဆီယာပီယာရေး။ သူဟာ အနားပြန်ကြီးနဲ့ သက္ကလပ်ဦးထုပ်အပျောကြီးကို ဆောင်းထားတယ်။ ခေါင်းလည်း တံခါးဝကထွက်လာရော သူက သူ့ဦးထုပ်ကြီးကို ချွတ်ပါတယ်။ ဖိနပ်ပေါ်မှာ တွန့်ခေါက်ပြီးတင်နေတဲ့ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားတယ်။ သူ့ရဲ့ ၂ ထပ်ကော်လံမြင့်မြင့်နဲ့ဆိုရင် ငယ်နေတဲ့ လည်စည်းအနက်လည်း စီးထားတယ်။ သူ့ရဲ့ ဝက်ခြံထူထပ်တဲ့ နှာခေါင်းလုံးလုံးကြီး အောက်က နှုတ်ခမ်းများဟာလဲ တုန်နေတယ်။ ဒါတွေထက် ကျွန်တော် သတိပြုမိတာကတော့ သူ့နားရွက်တွေပါ။ သူ့ရဲ့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ပါးပြင်ပေါ်မှာ နားရွက်ကလေးတွေက တံဆိပ်ရိုက်ဖို့ ချိတ်တင်ထား သလို နီနီရဲရဲ တွဲတွဲအိအိနဲ့ သူ့ရဲ့ငွေရောင်ဆံပင်တွေကြားထဲက ပေါ်နေတယ်။

သုဘရာဇာရဲ့တပည့်က ကျွန်တော်တို့ကို နေရာချထားပေးပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက အသုဘယာဉ်ရဲ့ရှေ့က၊ ခေါင်းထမ်းသူ ၄ ယောက်

က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ၂ ယောက်စီ၊ နောက်က အဆောင်မှူးနဲ့ ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်တို့နောက်က အဘိုးကြီးပိယာရေးနဲ့ သူနာပြုတို့ ပေါ့။

ကောင်းကင်မှာတော့ နေရောင်ဟာ ဝင်းဝင်းတောက်နေပြီး အပူရှိန်ဟာလည်း တစ်ခဏချင်းမှာပဲ ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာတယ်။ အပူငွေ့ကို ကျွန်တော် ကျောပြင်ကစပြီး ထိတွေ့လိုက်ရတယ်။ အမည်းရောင် အဝတ်အစားနဲ့ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ‘မသာချဖို့ကိစ္စ ဘာလို့ဒီလောက်ကြာအောင် စောင့်နေကြရသလဲ။’ ကျွန်တော် တွေးကြည့်လို့ မရဘူး။ ပိယာရေးကြီးလည်း သူ့ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်ပြီး ပြန်ချွတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ပိယာရေးကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်အမေဟာ ညနေအေးချိန်မှာ အတူတူ အဝေးကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်တဲ့အကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူနာပြုနဲ့ အတူတူပေါ့လေ။ ရွာထဲအထိ သွားတတ်ကြတဲ့အကြောင်း-သူပြောပြတာကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်။

တောင်ပိုင်းရှုခင်းကို ကျွန်တော် မျှော်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ထင်းရှူးပင်တန်းတွေဟာ တောင်တွေဆီအထိ မျက်စိတစ်ဆုံး တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားပါတယ်။ မြေနီပူပူမှာ ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက် အစိမ်းရင့်ရင့်ဆေးရောင်ကလေးတွေ ပက်ထားသလို ရှိရာမှာ အိမ်ကလေးတွေကလည်း ဟိုနားတစ်လုံး သည်နားတစ်လုံးနဲ့ အလင်းရောင်နဲ့တိုက်ပြီး မြင်နေရတော့ အမေ ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒီဒေသရဲ့ ညနေခင်းတွေဟာ အလွမ်းနဲ့ အပန်းဖြေစရာ ကောင်းနေပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ဖြင့် တက်နေကပူပူ၊

မြင်မြင်သမျှဟာလည်း နေပူရှိန်ကြောင့် တလက်လက်လှုပ်လို့၊ ဒီမြင်ကွင်းဟာ လူနေတဲ့နေရာနဲ့မတူအောင် စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

အတော်ကြီးကြာမှ ကျွန်တော်တို့ စထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ ပိယာရေးကြီးဟာ ခြေတစ်ဖက် မသိမသာ ထောင့်နှင်းဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါတယ်။ အသုဘယာဉ်က အရှိန်ရလာတာနဲ့အမျှ အဘိုးကြီးဟာလည်း နောက်ကျပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ ဘေးက လိုက်လာတဲ့လူတွေအနက်က တစ်ယောက်ဟာလည်း နောက်ကျခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ယှဉ်လျက် ဖြစ်လာပါတယ်။

ကောင်းကင်မှာ နေတက်တာ မြန်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့သြရပါတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ နေရှိန်သင့်လို့ တရဲရဲမြည်တဲ့အသံတွေကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ချွေးတွေ စီးကျလာပါတယ်။ ဦးထုပ်ကလည်း မပါတော့ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ပဲ ခတ်နေရတယ်။

သုဘရာဇာရဲ့လူက ကျွန်တော့်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး တစ်ခုခု ပြောတယ်။ ကျွန်တော် မကြားလိုက်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူဟာ ညာဘက်လက်က ဦးထုပ်ကိုဆွဲဆောင်းရင်း၊ ဘယ်ဘက်လက်က ကိုင်ထားတဲ့လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ သူ့နဖူးကချွေးကို သူ သုတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က 'သူ ဘာပြောတာလဲ' လို့ မေးတော့ သူက အထက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ဒီနေ့ နေ အတော်ပူတယ်နော်။” -လို့ ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ်” -လို့ ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်တယ်။ အတော်ကလေးကြာတော့ သူက...

“အခုသင်္ဂြိုဟ်ရမှာ ခင်ဗျားအမေလား။”-လို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော်က “ဟုတ်တယ်”-လို့ ဖြေပါတယ်။

“ခင်ဗျားအမေ အသက်ဘယ်လောက်လဲ။”-လို့ သူက မေးတယ်။

“အင်း... အတော်တော့ ကြီးပါပြီ။”-လို့ပဲ ပြောလိုက် နိုင်တယ်။ တကယ်က ‘အမေ့အသက် ဘယ်လောက်လဲ’ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း သိတာမဟုတ်ဘူး။

ဒီနောက်တော့ သူလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပီယာရေးကြီး ကျွန်တော်တို့နောက် ကိုက် ၅၀ လောက်က ထောင့်ထောင့်လိုက်လာတာ မြင်ရတယ်။ သူ့ဦးထုပ်ကြီးကို လက်ထဲလွှဲရင်းယမ်းရင်း အမိလိုက်လာနေတယ်။ ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်ပြီး လှုပ်ရှားမှု နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် လျှောက်လာပါတယ်။ သူ့နဖူးမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေပေမယ့် သူ သုတ်မပစ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့လူတန်းဟာလည်း နည်းနည်းပိုပြီး မြန်မြန် သွားနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကြည့်လိုက်တိုင်းမှာလည်း ဒီပုံအတိုင်း ခြောက်သွေ့တဲ့ တောင်ပိုင်းရှုခင်းကိုမြင်ရပြီး၊ ကောင်းကင်ကအရောင် ဟာလည်း သိပ်စူးလွန်းအားကြီးလို့ မျက်လွှာတောင် မပင့်ရဲဘူး။ သွားရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကတ္တရာအသစ်ခင်းထားတဲ့ လမ်းပိုင်းကို ရောက်လာတယ်။ နေရောင်ဟပ်တော့ ကတ္တရာက ပြောင်ဝင်းနေ တယ်။ နင်းလိုက်တော့ အိမ်သွားပြီး ကတ္တရာတွေ တစ်ကွက်တစ်ကွက် ပွက်ထလာတယ်။ ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသုဘယာဉ်အနက်

ပေါ်မှာ ယာဉ်မောင်းသူရဲ့ ဦးထုပ်မည်းပြောင်ပြောင်ကလေး ပေါ်နေတာ ဟာ အဲဒီကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ ကတ္တရာစေး ပွက်ပွက်ထနေသလိုပဲ။ အထက်ကောင်းကင်မှာဟပ်တဲ့ ဖြူဖြူပြာရောင်ပြန်ရယ်၊ အသုဘယာဉ်က မည်းမည်း၊ အဝတ်နက်နဲ့လူတွေကမည်းမည်း၊ ကတ္တရာစေးပွက်တွေက မည်းမည်းရယ်ဆိုတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ နေနေရသလို ထင်မိတယ်။ ပြီးတော့ အနံ့တွေ၊ အသုဘယာဉ်ဆီကလာတဲ့ သားရေနံ့၊ မြင်းချေးနံ့၊ နံ့သာအိုးကင်းထဲက အခိုးနံ့တို့ကလည်း ရှိသေး။ မနေ့ညက ဟုတ်တိပတ်တိ မအိပ်ရတာနဲ့ဘာနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာလည်း ဝေဝါးပြီး ဘာမှလည်း ပီပီသသ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးပေါ့။

ကျွန်တော် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပီယာရေးကြီးဟာ အတော်ဝေးဝေးကျန်ရစ်ပြီ ထင်ပါတယ်။ အပူငွေ့တွေ တရိပ်ရိပ်ကြားမှာ ကွယ်နေတယ်။ ကြည့်ရင်းပဲ ဖြုန်းဆို သူ ပျောက်သွားတယ်။ 'ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်' လို့ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေပြီးမှ၊ 'သူဟာ လမ်းပေါ်က ဖဲ့ထွက်ပြီး လယ်ကွင်းတွေဘက်ဆင်းသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။' - လို့ မှန်းကြည့်မိတယ်။ ပြီးမှ ရှေ့နားမှာ လမ်းအကွေ့တစ်ခုရှိတာကို သတိပြုမိတယ်။ ဒီနေရာတွေကို ကောင်းကောင်းသိထားတဲ့ ပီယာရေးဟာ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်မိအောင် ဖြတ်လမ်းက လိုက်လာတာကိုး။ အဲဒီအကွေ့ကိုလွန်တာနဲ့ သူ ကျွန်တော်တို့ကို မိလာတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း တစ်ခါ နောက်ကျနေရစ်ပြန်တာပဲ။ ရှေ့နားကျတော့ တစ်ခါ အဲဒီလို လမ်းကွေ့တစ်ခုမှာ ဖြတ်လမ်းကလိုက်လို့ မိလာပြန်ရော။ အဲဒီလိုပဲ နာရီဝက်အတွက် နောက်ကျနေလိုက်၊ ဖြတ်လမ်းက လိုက်ပြီး မိလာလိုက်နဲ့ ခဏခဏဖြစ်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့်-ကျွန်တော်လည်း

mgj.com

မကြာခင်ပဲ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်နဖူးဆီက တဒိန်းဒိန်းခုန်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်တောင် ကိုယ်မသယ်ချင်အောင် ဖြစ်လာပါတယ်။

ဒီနောက်တော့ အားလုံး အသော့ချည်းနှင်ကြရတယ်။ လုပ်ဖွယ်ကိစ္စတွေကို ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း အသေးစိတ်အတိအကျ လုပ်သွားပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ အသေအချာ မလုပ်မိတော့ပါဘူး။ အဲ... ကျွန်တော်တို့ ရွာအစွန်အဖျားကိုရောက်တော့ သူနာပြုက ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ခုပြောတာကိုတော့ မှတ်မိလိုက်တယ်။ သူ့အသံဟာ သူ့မျက်နှာအသွင်အပြင်နဲ့ လုံးဝ မဆိုင်သလိုဖြစ်လို့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ရသေးတယ်။ သူ့အသံဟာ ဂီတသံလို ကြည်လင်ပြီး မသိမသာ လှိုင်းထနေသလိုပါပဲ။ သူပြောတာက “ဖြည်းဖြည်းသွားပြန်ရင်လည်း နေပူမိတတ်တယ်။ မြန်မြန်သွားပြန်တော့လည်း ချွေးထွက်ပြီး ဘုရားဝတ်ကျောင်းထဲမှာ လေအေးတာနဲ့ စိမ့်နေတာပဲ။” -တဲ့ သူပြောတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မလွတ်ဘူးပေါ့။

အသုဘချတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်မှတ်မိနေတဲ့ တခြားဟာကလေးတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဥပမာ-ရွာအပြင် ထွက်စမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုမိလာတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့မျက်နှာ ဆိုပါတော့။ ပင်ပန်းလို့လား၊ သောက်ကြောင့်လား၊ ၂ ခုစလုံးကြောင့်လားတော့ မသိဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေအပြည့်နဲ့။ သို့ပေမယ့် မျက်နှာက တွန့်ရှုံ့နေတော့ မျက်ရည်တွေဟာ အောက်ကိုစီးပြီး မကျဘူး။ အရေပြား အတွန့်တွေကြားထဲက စီးဝင်ပြီး အိုမင်းရွံ့တွေနေတဲ့

သူများနှာတစ်ခုလုံး တလက်လက်အရောင်တောက်ပြီး နေပါတော့ တယ်။

ပြီးတော့-ကျွန်တော်မှတ်မိနေတာတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ဘုရားဝတ်ကျောင်းကလေးရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တို့၊ ရွာလမ်းထဲက ရွာသားတွေ၊ သီချင်းမြေပုံတွေပေါ်က ကြွေပန်းပင်ကလေးတွေ၊ ပီယာရေးကြီးမူးမေ့လဲကျသွားတာတွေ။ သူဟာ အရုပ်ကြိုးပြတ်သလို ပုံပြီးကျသွားတယ်။ အမေခေါင်းပေါ်ကို တဖြုန်းဖြုန်းကျလာတဲ့ မြေနီခဲတွေ။ အဲဒီ မြေနီခဲတွေ ရောနှောပါလာတဲ့ သစ်မြစ်ဖြူဖြူ အစအနတွေ။ ပြီးတော့ လူတွေ ထပ်ရောက်လာကြတာတွေ။ အသံဗလံတွေ၊ ဆူညံတာတွေ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့အပြင်မှာ ဘတ်စ်စောင့်ရတာတွေ၊ ကားစက်သံ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘတ်စ်က မီးတွေထိန်နေအောင် ထွန်းထားတဲ့ အယ်လ်ဂျီးယားမြို့ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တော့ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်သွားပုံတွေပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာထဲ တောက်လျှောက် ဝင်ပြီး အိပ်လိုက်တာ ၁၂ နာရီကြာမှ နိုးပါတော့တယ်။

အခန်း ၂

အိပ်ရာကနိုးလာတော့ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ဟာ ကျွန်တော် ခွင့် ၂ ရက် သွားတောင်းတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေရပါလိမ့်မလဲဆိုတာကို နားလည်ပါတော့တယ်။ ဒီနေ့ဟာ စနေနေ့ပဲ။ ဟိုတုန်းက ဒါကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိပါဘူး။ အခု အိပ်ရာထဲကထလာမှ ဒါကို သွားသတိရတာပါ။ ကျွန်တော့်ခွင့်က စနေ၊ တနင်္ဂနွေပါဆိုရင် ၄ ရက်ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတော့ သူကတော့ ကြိုက်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါလည်း တစ်ခုရှိတာက အမေ့ကို ဒီနေ့သဂြိုဟ်တာ မဟုတ်ဘဲ၊ မနေ့ကသဂြိုဟ်တယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်အပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အားရက်ကတော့ ရမြဲရလျက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်-ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင် ကတော့ မကျေနပ်တာ အမှန်ပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့နေ့က အတွေ့အကြုံကြောင့် ပင်ပန်းနေလေတော့ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ရာက အတော်အားယူပြီး ထရပါတယ်။ မုတ်ဆိတ် ရိတ်ရင်းနဲ့ 'ဒီမနက် ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ။' -စဉ်းစားတော့

ရေကူးရင် ကောင်းမယ် လို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဆိပ်ကမ်း ဘက်ကိုဆင်းတဲ့ ဓာတ်ရထားနဲ့ အမီလိုက်ခဲ့တယ်။

အရင်တုန်းကလိုပါပဲ။ ရေကူးကန်မှာ လူငယ်လူရွယ်တွေ တော်တော်များများ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရုံးမှာ လက်နှိပ်စက်စာရေးမလုပ်သွားတဲ့ မာရီကာဒိုနာလည်း ပါတယ်။ အရင် ကတော့ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်မှာ အတော်အာရုံစိုက်ခဲ့မိပါတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်ဟန်တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့်-သူက ကျွန်တော်တို့ရုံးမှာ ကြာကြာလုပ်မသွားတော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖောင်ပေါ်တက်ဖို့ ဖေးကူပေးရင်း သူ့ရင်အုံတွေဆီ လက်ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့-သူက ဖောင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အိပ်နေတော့ ကျွန်တော်က ရေထဲကနေပြီး ဖောင်ကို တွန်းယူ သွားတယ်။ ခဏကြာတော့ သူက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ဆံပင်တွေက သူ့မျက်နှာပေါ်အုပ်နေတော့ သူ ရယ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဖောင်ပေါ်ကိုတွယ်တက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ အိပ်လိုက်တယ်။ လေကလေးကလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး။ ကျွန်တော် က နောက်သလိုလိုနဲ့ သူ့ပေါင် ၂ လုံးကြား ခေါင်းထားပြီးတော့ အိပ်လိုက်တယ်။ သူက သိပ်ရေးကြီးခွင်ကျယ်ရှိပုံ မပေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ နေလိုက်ပါတယ်။ ကောင်းကင်ကြီး တစ်ပြင်လုံးကို မြင်နေရတယ်။ အားလုံး အပြာရောင် ထနေတယ်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းအောက်မှာတော့ မာရီရဲ့ဝမ်းဗိုက်ဟာ ညင်ညင်သာသာပဲ နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေတာ တွေ့နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဖောင်ပေါ်မှာ နာရီဝက်လုံးလုံးလောက် အိပ်တစ်ဝက်နဲ့

mgyo.com

မှိန်းပြီးနေခဲ့ကြတယ် ထင်ပါတယ်။ နေက သိပ်ပူလွန်းလာတော့ သူက ရေထဲ ထိုးဆင်းသွားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်ကို လိုက်သွားပါတယ်။ သူ့ကိုမီလာတော့ ကျွန်တော်က သူ့ခါးကို လက်နဲ့သိုင်းဖက်ပြီး နမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ကူးလာကြတယ်။ သူကတော့ ရယ်လျက်ပဲ။

ရေကူးကန်နှုတ်ခမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရေစစ်နေကြတော့ သူက...

“ကျွန်မက ရှင့်ထက် ညိုတယ်။”-လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ‘ညနေ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား။’-လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူက တစ်ခါ ရယ်ရယ်မောမောပဲ လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတဲ့ “ဖာနန်ဒယ်ပါတဲ့ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ကားကို ပြမယ်ဆိုရင် ကြည့်မယ်။”-လို့ ဆိုတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဝတ်အစားလဲလို့ ပြီးကြတော့ သူက ကျွန်တော့်လည်စည်းအနက်ကိုကြည့်ရင်း...

“တစ်ယောက်ယောက် ဆုံးလို့လား။”-လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က အမေဆုံးသွားတဲ့အကြောင်းပြောတော့၊ သူက...

“ဘယ်တုန်းကလဲ”-လို့ မေးတာနဲ့ ကျွန်တော်က...

“မနေ့ကပဲ”-လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက ဘာမှမပြောပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ယိုသွားတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်က ‘ဒါ ကျွန်တော့်အပြစ် မဟုတ်တဲ့အကြောင်း’ ရှင်းပြမယ်လုပ်ပြီးမှ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ကို ‘အဲဒီလို မပြောသင့်ပါလား’ ဆိုတဲ့အကြောင်း တွေးမိတာနဲ့ ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားကို ထိန်းထား

လိုက်ရတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ ပြောသင့်တာ-မပြောသင့်တာ အပထားလို့ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ကြုံလာရင်တော့ စိတ်ထဲက မလုံမလဲ မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်ကြဘူးထင်ပါရဲ့။

ဘယ်လိုမဆို ညနေကျတော့ မာရီဟာ ဒါတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်က တစ်ကွက်တစ်ကွက်တော့ ရယ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်-အများအားဖြင့်ကတော့ အတော်ချာပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ သူ့ခြေထောက်တွေက ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေကို ပူးကပ် ဖိညှပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေကလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပွတ်သပ်ကစားနေကြတယ်။ ရုပ်ရှင်ပြီးခါနီးကျတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို နမ်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်-အိုးနင်းခွက်နင်းပဲ ဆိုပါတော့။ နောက်သူ ကျွန်တော့်နေရာကို လိုက်လာတယ်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးတော့ မာရီ မရှိတော့ဘူး။ 'မနက်လင်းလင်းချင်း သူ့အဒေါ်က မျှော်နေမယ်'လို့ ပြောထားတယ်။

'ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့'ဆိုတာ သတိရလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် တနင်္ဂနွေနေ့ကို ဘယ်တော့မှ မကြိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပျင်းမူပျင်းယာလှိမ့်ပြီး မာရီခေါင်းက ကျန်ရစ်တဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ်ကအနံ့ကို ရှူရှိုက်နေမိတယ်။ ကျွန်တော် ၁၀ နာရီအထိ အိပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့-မွန်းတည့်အထိ အိပ်ရာထဲမှာပဲ စီးကရက်သောက်ပြီး နေလိုက်တယ်။ ခါတိုင်းလို ဆေးလက်စရဲ့ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာ သွားမစားတော့ဘူးလို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ကတော့ တွေ့ရင် ဟိုဟာမေးဒီဟာမေး မေးကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒါမျိုးကို မကြိုက်။ ဒါနဲ့ပဲ ကြက်ဥ ၂ လုံး

၃ လုံးကြော်ပြီး ဒယ်အိုးထဲကပဲ ယူစားလိုက်တယ်။ ပေါင်မုန့်ကလည်း မရှိ။ သွားဝယ်ရမှာလည်း ပျင်းတာနဲ့ ပေါင်မုန့်မပါဘဲ စားလိုက်ပါတယ်။

နေ့လယ်စာစားပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ အိမ်ခန်းလေးထဲမှာပဲ လျှောက်ကြည့်နေမိတယ်။ အမေ ကျွန်တော်နဲ့နေတုန်းက ကျွန်တော်တို့ သားအမိ ၂ ယောက် ကောင်းကောင်းနေလောက်တယ်။ အခု ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အခန်းက ကျယ်လွန်းနေလို့ ထမင်းစားစားပွဲပါ ရွှေထားပြီး အဲဒီအခန်းတစ်ခန်းပဲ သုံးနေတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်အသုံးလိုတာတွေ အားလုံးရှိတယ်။ ကြေးခုတင် ၁ ခု၊ မှန်တင်ခုံ ၁ ခု၊ ကြိမ်ခွက်နေတဲ့ ကြိမ်ကုလားထိုင် ၃-၄ လုံး၊ မှန်မှုန်နေတဲ့ အဝတ်ဗီရို ၁ ခု။ ကျန်တဲ့အခန်းတွေကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မသုံးတော့ဘူး၊ ကြည့်လည်း မကြည့်တော့ဘူးပေါ့။

အတော်ကလေးကြာတော့ ဘာမှလုပ်စရာမရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေတဲ့ သတင်းစာအဟောင်း တစ်စောင်ကို ကောက်ပြီး ဖတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကရုရှင်ဆာ ဆေးကြော်ငြာတစ်ခု ပါလာလို့ ဖြတ်ပြီး၊ သတင်းစာထဲက ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ဟာတွေ ဖြတ်ပြီးသိမ်းတဲ့ အယ်လ်ဘမ်ထဲ ကပ်ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဆေးပြီး နောက်ဆုံးတစ်ခုအနေနဲ့ လေသာဆောင်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းက လမ်းမကြီးဘက်ကို မိုးပြီး မြင်နေရပါတယ်။ ညနေခင်း သာသာယာယာရှိနေပေမယ့် လမ်းခင်းတဲ့ ကျောက်ပြားတွေကတော့ မည်းနက်ပြီး အရောင်ထွက်နေပါတယ်။

လမ်းပေါ်မှာသွားလာနေတဲ့ လူအနည်းငယ်ဟာလည်း အလကား
 နေရင်း သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြစ်နေကြတယ်။ ပထမဆုံး တနင်္ဂနွေနေ့
 ညနေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြတဲ့မိသားစု။ ဒူးအထိတောင် မရောက်
 ချင်တဲ့ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ရေတပ်သားဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး အဝတ်သစ်
 အစားသစ်နဲ့ သိပ်မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်ကလေး ၂
 ယောက်ရယ်။ ပြီးတော့ ပန်းရောင်ဖဲပြားကြီးနဲ့ သားရေရောင်ဖိနပ်
 စီးထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရယ်။ သူတို့နောက်ကတော့
 သူတို့ရဲ့အမေ အညိုရောင်ပိုးစ အဝတ်ဝတ်ထားတဲ့ ဧရာမမိန်းမကြီး
 တစ်ယောက်။ ပြီးတော့-သူတို့အဖေ။ ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်းသိလိုက်တဲ့
 သွက်လက်ဖျတ်လတ်တဲ့ လူခပ်သေးသေး၊ သူက မြက်ဦးထုပ်နဲ့၊
 တုတ်ကောက်နဲ့၊ လိပ်ပြာလည်စည်းနဲ့ပေါ့။ သူ့မိန်းမနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်
 တော့မှ သူ့ကို 'သူ့ထက်နိမ့်ကျတဲ့သူနဲ့ ယူလိုက်တဲ့ အမျိုးသားကောင်း'
 လို့ ဘာကြောင့်ဆိုကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတော့တယ်။

နောက်တစ်သုတ်ကတော့ သည်အရပ်က ကာလသားလူငယ်
 တစ်စုပေါ့။ ဘိုကေပြောင်ပြောင်နဲ့၊ အနီရောင်လည်စည်းနဲ့၊ ခါးစည်းမှာ
 ကျပ်နေတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့။ အိတ်တွေမှာပန်းထိုးလို့၊ ထိပ်တိနဲ့ ဖိနပ်တွေ
 စီးလို့။ မြို့လယ်ကောင်က ရုပ်ရှင်ရုံကြီးတစ်ရုံကို သွားကြမလို့နဲ့ တူပါ
 တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ အစောကြီးထွက်လာပြီး စကား
 ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာပြောရင်း ဓာတ်ရထားမှတ်တိုင်ဆီ ရေးကြီးသုတ်ပျာ
 သွားနေကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့။

သူတို့လွန်သွားတော့ လမ်းကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့
 ရှင်းသွားဟယ်။ ဒီအချိန်ဆို ရုပ်ရှင်နေ့ပွဲတွေကလည်း ပြနေပြီ။

mgyc.com

လမ်းထဲမှာ ဆိုင်ရှင်တချို့နဲ့ ကြောင်တွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ လမ်းဘေးက သစ်ပင်တွေထက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းကင်ဟာ မြူတိမ်ကင်းစင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့်-အလင်းရောင်ကတော့ ခပ်ဖျော့ဖျော့ပါပဲ။ လမ်းတစ်ဘက်က ဆေးလိပ်ဆိုင်ရှင်ဟာ သူ့ဆိုင်ရှေ့က ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထုတ်လာပြီး၊ နောက်ပြန် ကားရားခွထိုင်ပြီး နောက်မှီပေါ်မှာ လက်တင်ထားတယ်။ မကြာခင်က လူကျပ်နေတဲ့ ဓာတ်ရထားတွေဟာ လူမရှိတော့သလောက်ပဲ။ ဆေးလိပ်ဆိုင်ဘေးက ချက်ဇာပီယာရိုကဖေးက ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ မရှိတော့တဲ့ စားသောက်ဆိုင်ထဲက လွှစာတွေကို လှဲထုတ်နေတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေဆို ဒီလိုချည်းပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်ကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဆေးလိပ်ဆိုင်ရှင်လိုပဲ ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီလိုက ပိုပြီး သက်သောင့်သက်သာရှိတယ်။ စီးကရက် ၂ လိပ်သောက်ပြီး အခန်းထဲပြန်၊ ချောကလက် တစ်ပြားယူပြီး ပြတင်းပေါက်နား ပြန်လာပြီး စားတယ်။ မကြာခင်ပဲ ကောင်းကင်ဟာ တိမ်တွေတက်လာတော့ ‘လေမုန်တိုင်းများ ကျလေမလား’ အောက်မေ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့်-တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိမ်တွေ ကျသွားပြန်တယ်။ လမ်းထဲမှာတော့ မိုးရွာမယ့်လက္ခဏာက ရှိလျက်ပဲ။ ပိုပြီး မှောင်လာသလိုပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကင်ကို အတော်ကြာအောင် မော့ကြည့်ရင်း ငေးနေမိတယ်။

၅ နာရီထိုးတော့ ဓာတ်ရထားသံတွေ တဝှမ်းဝှမ်း ကြားရပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့အစွန်မှာရှိတဲ့ ဘောလုံးကွင်းမှာ ဘောလုံးပွဲ ရှိတယ်။ အဲဒီက ပြန်လာကြတာပေါ့။ ဓာတ်ရထားတွေပေါ်မှာဆိုရင်

ခြေနင်းခုံအထိ လူအပြည့်အကျပ်ပဲ။ နောက်ဓာတ်ရထား တစ်စင်းမှာ ဘောလုံးသမားတွေ ပါလာတယ်။ သူတို့ဆွဲလာတဲ့ သားရေသေတ္တာ ငယ်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး၊ ‘သူတို့ဟာ အားကစားသမားတွေပဲ’ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ ဘောလုံးသီချင်းတွေကို အော်ဟစ်ဆိုလာကြတယ်။ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်က ကျွန်တော် ရှိရာကို မော့ကြည့်ပြီး...

“သူတို့ကို တို့နိုင်ခဲ့တယ်။” -လို့ အော်ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း “ကောင်းပေ့၊ ကောင်းပေ့” ဆိုပြီး လက်ပြန်ပြလိုက်တယ်။ သည်နောက်တော့ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတွေ တဝေါဝေါပေါ့။

ကောင်းကင်ကလည်း အရောင်ပြောင်းသွားပြန်ပြီ။ အိမ်မိုး တွေရဲ့အပေါ်မှာ ရဲရဲနီတဲ့ အရောင်သန်းနေတယ်။ မှောင်ရိပ်သန်းလာ တယ်ဆိုရင်ပဲ လမ်းပေါ်မှာ လူပိုစည်လာတယ်။ လမ်းလျှောက်သွားတဲ့ သူတွေလည်း ပြန်လာကြပြီ။ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်လူနဲ့ သူ့မိန်းမဝဝကြီးတို့ကိုလည်း ဖြတ်သွားတဲ့လူတွေကြားမှာ မြင်လိုက်ပါ တယ်။ ကလေးတွေကတော့ တငိုငိုတရီရီနဲ့ မောပန်းပြီး၊ သူတို့အဖေ အမေတွေရဲ့နောက်က တတန်းလန်းလန်းပါလာကြတယ်။ အတော်ကလေး ကြာတော့ အနီးအနားက ရုပ်ရှင်ရုံတွေကလည်း လူတွေ ဝေါခနဲ လွှတ်လိုက်ပြန်တယ်။

အဲဒီအထဲက ထွက်လာကြတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေဟာ တခြားအချိန်များထက် ခြေလမ်းကျဲပြီး လက်ဟန်ခြေဟန် ပိုပြီးအားနဲ့ မာန်နဲ့ဖြစ်လာတာကို သတိပြုမိပါတယ်။ သူတို့ကြည့်ခဲ့ကြတဲ့ ရုပ်ရှင်